

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBT/CHBC)

SỐ 173

12 TRANG 20 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 22-7

ĐẾN 29-7-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C7444

Này tinh táo
đừng để tái diễn
cảnh bị động như 1954

Sau mấy năm kỷ niệm
trong âm thầm, năm nay,
ngày Quốc hận 20-7 lại có

biểu tình, có Tổng Thống
lên tiếng, có kiến nghị v.v...

Còn nhớ, vào năm 1965,
khi hai tướng Thiệu - Kỳ
mới ngồi vào ghế lãnh đạo
Quốc gia, ngày Quốc Hận
đã được tổ chức thật linh
đỉnh tại sân Cộng Hòa, với
lời hô Bác Tiến vang lừng,
với hình ảnh đoàn kết từ
nhà lãnh đạo tới nhân dân.

Rồi những tiếng hô Bác
Tiến dần dần đã tắt lịm. Con
chim đầu đàn Bác Tiến là
Phó TT trở thành 1 thứ bở
câu phiếu, để lại 1 mình TT
lâu lâu lại kêu gọi «hòa bình
trong chiến thắng».

Những ngày kỷ niệm
Quốc Hận tiếp theo cũng
nhạt dần.

Năm nay, lại kỷ niệm
Quốc Hận 20-7. Nhưng
ngày Quốc Hận năm nay đã
có đủ thứ hận chứ không
phải chỉ hận vì đất nước bị
chia đôi.

Năm nay, Quốc nội, hận
vì sự công khai chia rẽ giữa
các nhà lãnh đạo Quốc gia.
Phó TT gửi thư «tố» TT
đủ điều. TT không thêm nói
chuyện với Phó TT, coi
nhau như kẻ thù hằn.

Cựu Trung tướng Minh
và cựu Đại tá Thiệu đổ
trách nhiệm cho nhau về cái

chết của cố TT Diệm.

Trong khi ấy, hàng loạt
tướng lãnh cao cấp bị dân
biểu và báo chí ngoại quốc
tố cáo buôn lậu, tham
nhũng.

Về quốc ngoại thì hận
vì các cường quốc toan bắt
tay nhau, đặt số phận các
nước nhỏ trước một sự đã
rời.

Năm 1954, Pháp đã đi
thắng với CS để chia đôi
VN.

Năm 1971, Mỹ bắt tay
với TC để giải quyết chiến
tranh VN.

Quốc hận năm xưa vẫn
còn là Quốc hận hôm nay.

Từ Quốc hận 54 đến
Quốc hận 71, bao nhiêu
người đã bỏ cơ bỏ nghiệp
bao nhiêu thanh niên đã hy
sinh mạng sống nơi chiến
trường, bao nhiêu gia đình
đã tan nát, nhưng Quốc hận
vẫn còn Quốc hận. Mỗi hận
chưa nhẹ bớt trong khi hy
sinh đã chất chồng.

Hỡi những người có
trách nhiệm lãnh đạo Quốc
gia, xin các người hãy tinh
táo. Đừng để tái diễn mãi
cảnh quốc hận và càng ngày
càng hận.

Đã 17 lần Quốc hận
rồi. Liệu còn hận đến bao
giờ ?

PHẢN NỘ

Sau bản tin của một ký giả đài truyền thanh, truyền hình Mỹ, NBC loan đi là Chánh và Phó vương Giao Chỉ hiện đang dùng tiền buôn lậu ma túy, cần sa để vận động tranh cử Tổng Thống, thì văn phòng báo chí phủ Chánh Vương đã ra thông cáo cho rằng bản tin đó hoàn toàn có tính cách vu khống. Lời lẽ trong bản thông cáo hết sức nhẹ nhàng nhưng không kém phần nộ.

Có lẽ tại Mỹ không có luật báo chí, nên báo chí Mỹ tha hồ nói gì thì nói, hoặc giả có luật thì cũng không có một điều khoản cấm nhà báo không được xúc phạm tới các bậc lãnh đạo các Quốc Gia bạn như trong luật báo chí xứ ta.

Ký giả của đài NBC là ký giả Mỹ, cựu sĩ quan cố vấn trong bộ tư lệnh sư đoàn Thủy quân lục chiến của ta. Có lẽ nhà nước ta nghĩ tới cái công cố vấn, rồi lại có tính trọng lễ, hiếu khách nên nhà nước ta chỉ dạy cho ký giả trên một bài học lương tâm của nghề làm báo, chứ nếu ký giả trên mà là người Giao Chỉ thì có lẽ lúc này đã nằm ép rệp trong ấp rồi.

Khi được hỏi về bản tin này, Phó Vương trong dịp đi lễ chùa tại một hẻm đường Nguyễn Thông đã cười mà đáp là ông không cần tiền nên ông không cần buôn lậu. Còn Chánh Vương với địa vị sang cả như bây giờ thì ông cũng chẳng cần buôn lậu làm chi, ông thiếu gì tiền bạc.

Lời nói của ông Phó đạo này nhũn nhặn ghê, chẳng bù cho khi trước mới nghe ông Nghị Mác Gô Vóc đòi điều tra vụ ông buôn lậu ma túy, ông đã xưng cõ lên đòi đá thẳng Mác Gô Vóc nếu hắn dám qua VN.

Hiện nay người bạn Mỹ dường như đang có chiến dịch hạ uy tín những nhà lãnh đạo VN, họ tổ chức danh hết ông này tới ông kia dính dáng tới những vụ buôn lậu. Người bạn Mỹ muốn làm chuyện gì ở xứ này vậy, mà họ lại nhất tề làm trước thời an bầu cử Tổng thống Giao Chỉ quả là đáng thắc mắc.

Sau khi bị nhà nước ta phản ứng, trường sở thông tin của đài NBC đã nhất quyết giữ vững quan điểm của ông ta là, những tài liệu mà ký giả Mỹ đã đưa cho ông hoàn toàn đúng, ông còn dọa là ông Bunker Thái Thứ Mỹ ở Giao Chỉ cũng có trong tay đầy đủ tài liệu những vụ buôn lậu, mà những tài liệu này đều do cơ quan CIA cung cấp. Như vậy câu chuyện chắc còn dài, chưa hiểu sẽ đi tới đâu.

Nhưng có lẽ để bảo vệ "uy tín lãnh tụ uy tín quốc gia" nhà nước ta sẽ "cắm sọt" hãng NBC và mời các anh dọn đồ gấp ra khỏi xứ Giao Chỉ cho tiện việc.

ĐAU MẮT

Đồng thời với các cuộc vận động tranh cử rầm rộ, huyên náo của các DB, TT tương lai, bọn cứ tri ở khắp nước hầu như đều mắc phải chứng đau mắt trầm trọng. Kẻ đang viết những dòng này cũng đang đau không chịu nổi, nước mắt chảy dàn dụa, nhức nhối và hầu như có thể thành hiệp sĩ mù đến nơi rồi.

Đi đâu cũng gặp những nạn nhân phải đeo kính đen hoặc băng kín 2 mắt. Bọn lang bán thuốc tây lại một phen hối bạc bằng thích. Trước tai họa này, bộ Ông Chích rất thân nhiên giải thích rằng «đó là chỉ là chứng bệnh đỏ mắt thông thường mà thôi!» Rồi không cần nghiên cứu hoặc suy nghĩ gì cả, bộ này xác định rõ ràng: Sở dĩ bệnh này bộc phát dữ dội ở các nơi là do sự thay đổi thời tiết bất thường giữa mùa nắng và mùa mưa, hơn nữa, các trận bão vừa qua làm khuấy động cát bụi ở các khu vực ven biển được gió mang theo. Chính sát bụi mang vi trùng đau mắt đến

với một số người thiếu cẩn thận vệ sinh!

Những lời giải thích trên thì Tây nó cũng không tin được. Tại sao sự thay đổi thời tiết lại nhất định phải gây ra bệnh đau mắt? Và tại sao cát bụi ở ven biển do bão mang tới lại có vi trùng đau mắt. Năm nào cũng có bão, có cát bụi sao không có vi trùng đau mắt? Các bố Ông Chích còn đổ tội cho một số người «thiếu cẩn thận vệ sinh». Thật đúng là bài học thuộc lòng được nhai lại. Tất nhiên, ở xứ này, vì nghèo nàn, vì thiếu thốn, không thiếu những người phải sống trong những điều kiện thiếu vệ sinh. Tuy nhiên, dịch đau mắt hiện tại có rất đông ở thành phần rất vệ sinh nữa. Vậy, không nên giải thích một cách hàm hồ được.

Có nhiều người nhắc đến 1 loại hóa chất mới đây của Mỹ rải để diệt những khu trồng cần sa, đã tạo ra bệnh đau mắt. Nhưng các bố Ông Chích với la bài bài lên rằng không phải, mà dù chẳng có điều tra con mẹ gì cả. Ở Annamta có cái hay là mỗi khi nhắc đến Mèo là người nhà nước cứ bênh chằm chập, làm như đụng đến chân lông anh đồng minh này là nguy to. Nhiều khi sự bênh lại quá lộ, trở thành tro trên, lố bịch. Như vụ tàn sát đồng bào ta ở Mỹ lai trước đây, chưa biết nết tề gì, nhà nước ta đã tuyên bố hùng hồn rằng những nạn nhân đó đều là bọn CS hết, bản là đáng lắm! Đến khi báo chí thế giới phát giác sự thật và tên sát nhân bị kết án thì bố Ngoại Lâm của ta lại bảo «không ngạc nhiên»!

Rồi những vụ Mèo bắn học sinh, Mèo cán người đi đường... đều được nhà nước nhanh nhẩu giải thích một cách chằng chằng trách nhiệm. Mèo bắn học sinh vô tội thì bảo là nó bắn chỉ thiên vô học sinh là ăn cắp! Còn Mèo hiếp dân, Mèo ăn cắp thì lại bảo là Mèo tốt lắm. Nhưng đến khi Mèo tổ một ông tướng là trùm buôn lậu thì mới trắng mắt ra và mới biết «chống Mèo».

Nay, mọi người bị đau mắt, vừa nhắc tới hóa chất độc hại của Mèo là các bố Ông Chích với cái chính dùm Mèo ngay, nhanh như chớp. Có lẽ theo các bố này thì cái gì của Mèo cũng tốt, cũng hay, thuốc khai quang hoặc hóa chết gì đó của Mèo, ta có thể ăn được, rất bổ. Còn đau mắt là do bão mang vi trùng tới, do sự dềch biết vệ sinh thường thức mà ra.

Còn một nguyên do rất hay mà các bố Ông Chích quên bưng mắt: Sở dĩ có bệnh đau mắt hiện nay là vì cứ tri lơ nhin phải bọn «vi trùng» vừa nộp đơn ứng cử làm dân biểu. Những thứ vi trùng ở những chiếc mặt dơ của cụ Nín Tề, ở những anh Vàng lậu, Bạc lậu mà bay ra thì làm sao chẳng đau mắt! E rằng ít ngày nữa mọi người lại mắc thêm bệnh «thối tai» nữa thì bỏ mẹ!

Đổi lập với Nhà Bếp

LÃO DƯƠNG

ĐẤU HIỆU CỦA ỨNG CỬ VIÊN

Theo tin tức sơ khởi, thì toàn quốc có hơn một ngàn ứng cử viên để giành hơn một trăm ghế dân biểu. Sự đánh đấm, rồi đây chắc sẽ xảy ra rất tận tình. Đây là bản chuyện về sau. Còn bây giờ, cứ nghĩ tới hơn 1 ngàn ông bà, kiếm được hơn một ngàn cái dấu hiệu có ý nghĩa, mà lại khác nhau, đó cũng là chuyện khó.

Nghe nói thì trong sự dấu hiệu, cũng đã xảy ra rất nhiều trò ma giáo. Có nhiều ông, cho đệ tử nằm vùng, hễ thấy đối thủ của mình lấy cái dấu hiệu nào, là làm gấp đôi, gấp ba cái dấu hiệu đó, để tỏ ra mình trên chân, trên cẳng. Thí dụ như đối thủ có dấu hiệu là một bông sen, thì ta lấy hai bông sen hay là ba bông sen. Một hoa huệ thì ta sẽ... ba hoa. Như thế, ta sẽ hơn đối thủ là cái chắc.

Dường như những dấu hiệu ăn khách như gánh hàng rong, con trâu, mặt trời, học trò, bát cơm, cái áo v.v... có nghĩa là những dấu hiệu dễ mị dân, các ngài chuẩn dân biểu đã đua nhau mà «bề hội đồng». Những thứ đó, bị các ngài xài cho rách nát. Trùng nhau, đó là chuyện thường và cái cộ, gây gỗ, giành nhau để có được một cái dấu hiệu, lại càng thường hơn nữa.

Về chuyện dấu hiệu, thì cũng có vài ba câu chuyện vui. Như thằng cu Nguyễn Vũ, ứng cử ở Gia Định. Hỏi hẳn lấy dấu hiệu gì thì được trả lời:

— Trái tim trong lửa đỏ...

Nguyễn Vũ vốn là một cây nhậu, nên khi nói đến «trái tim trong lửa đỏ», thì được bạn bè gạt gù cái đầu tán thưởng:

— Dấu hiệu ấy, tốt. Tim nướng mà nhậu với la de thì tuyệt. Không vẽ bên cạnh dấu hiệu đó, một chai la de?...

Còn nhiều chuyện nữa, nhưng xin phép chưa được tiết lộ, vì chưa tới thời kỳ vận động tranh cử. Khi nào danh sách công bố một cách thiết thực, dấu hiệu đã được phổ bày tỏ hỏ cả ra, Lão Dương sẽ xin phép đi 1 đường phê bình về các dấu hiệu.

Nhưng xét ra, cái dấu hiệu là để thay cho cái mặt, cái tên. Vậy thì những người nổi tiếng về một thứ nào đó rồi, thì nên dùng đó làm dấu hiệu. Cứ tạm thí dụ một vài dấu hiệu ra đây là thấy rõ.

Nguyễn bá Lương: Một củ sấm có đủ râu ria.

Nguyễn quang Luyện: Một thoi vàng cục.

Trần kim Thoa: Chiếc quần dơ.

Phạm chí Thiện: Con ma túy.

Phạm hữu Gia: Người sút moi.

Nguyễn văn Chính: Tờ giấy năm trăm.

Đây chỉ nói về... vân vân. Còn nhiều, nhiều nữa, như Tượng Chàm, Chim Cút, Gà Chọi, Nhà Sấm v.v... Chỉ cần nhìn những dấu hiệu đó là cũng đủ biết là ai rồi, dù rằng cứ tri không biết chữ.

Cách đây ít lâu, ông Chính Đình Tu Bíp, có ra lệnh cho các y sĩ toàn quốc, phải ra ứng cử tại địa phương, để tham gia vào chính trị. Kỳ này, các ông thầy thuốc ra ứng cử cũng khá đông. Lệnh của ông Chính Đình, là các Y sĩ đảng viên phải có những dấu hiệu để cao nghề nghiệp của mình, Ông Y sĩ nào chữa về mắt, thì dấu hiệu sẽ là đôi mắt. Ông nào chữa về tai, mũi, họng... Nhưng có rất nhiều ông Y sĩ bị kẹt, không dám vẽ những cái mình chữa để làm dấu hiệu. Đó là những ông y sĩ, chuyên môn chữa bệnh lậu và những ông y sĩ chuyên nghề đỡ đẻ.

Chỉ còn vài ba hôm nữa, là các bức tường, các thân cây lại phải chịu cực hình để cho các ông ứng cử viên biểu diễn mặt và dấu hiệu. Dân nhậu, lúc ra đứng úp mặt vào tường hay vào thân cây để đi tè, sẽ bị các ông nhòm, mặc cỡ sẽ không dám cho thẳng nhỏ ra. Nhưng dân nhậu, thương rất lễ phép, sau khi đi tè, sẽ gặt đầu chào các ông vai ba phát rất ư là kính cẩn.

Xin ơn trên phù hộ cho các ông đắc cử, đặc cử tuốt cho vui về cả làng...

Bóp ma?

Con quan đi thi

Một giới chức thăm quyền tại nha khảo thí đã tiết lộ cho phái viên C.O một số chuyện vui xảy ra trong mùa thi cử năm nay :

Tại trung tâm khảo thí Biên Hòa, vì hân hạnh được công tử con của một ông « bự nhất nhà hát Tây » đến ứng thí nên các giám thị đã chà dấm ho he gì cả khi thấy dấm ngưng đầu mã diện hộ tổng công tử con quan ngang nhiên bước vô phòng thí để trao bài làm sẵn cho cậu ấm chép lại nguyên si. Thứ đến là một cậu ấm khác, con của một ông tướng đang có quân có quyền đang hoàng, cũng đến đây ứng thí với đầy đủ lễ nghi quân cách nghĩa là sĩ quan tùy viên và lính tráng hộ vệ. Hách hơn nữa cậu cố nguyên 1 cái máy bay trực thăng, nhẩy điều hầu xuống nơi thi, và khi đề thi vừa được chép lên bảng thì có một ông quan be bé đứng ngoài giải sẵn rồi mang vô tận nơi để trình cậu xem và mời cậu cộp đề lại không sai một cái dấu chấm dấu phẩy. Bọn giám thị, giám khảo cứ là đứng trơ mắt ếch ra ngó, cóc anh nào dám phản đối, dù là phản đối làm dáng, vì thái độ của bọn gia nô nom ghê thấy mẹ, lại thêm súng ống trang bị đến tận răng thì ai mà chẳng hãi ?!

Quan đầu tỉnh nhảm quá

Trong số hơn trăm cái bang đương nhiệm đang

viện Hạ bộ, trừ hai cái bang đang ở ấp vì tội danh lộ liễu là Trần Ngọc Châu và Phạm Chí Thiện, có thể nói anh chàng Ngô Công Đức là một cái bang đang gặp nhiều sui sẻo nhất. Sau khi bị bóp mấy chục tiếng đồng hồ ngay tại đơn vị gốc vì tội đánh lộn với chủ tịch đảng nghị hôn dưới nó, sau khi xe tu bin bị đốt cháy rụi mất toi bạc tề và nhàiêng bị lục soát công khai, đến bị giờ đơn xin tái ứng cử lại bị bác tuột khiến mấy bữa nay chàng Ngô chạy đôn chạy đáo thật là vất vả. Nhưng nào đã hết có lẽ đánh hơi thấy kẻ đại diện phản loạn sắp về thăm đơn vị để xin xỏ giấy tờ kháng cáo chỉ đó, quan đầu tỉnh Vĩnh Bình bèn nhanh chóng gởi khẩn điện báo động cho biết là đừng có về kéo nguy hiểm tánh mạng không chừng, ông không thể nào bảo vệ an ninh cho đâu, đừng ham.

Nghe qua sự việc này bọn C.O cảm thấy một cười không chịu được. Vì một ông quan đầu tỉnh, trong tay nắm gọn cả quyền hành chánh lẫn quân sự, mà lại tuyên bố ầu tã như thế bộ không sợ Ma rốc nó cười cho sao? Bảo vệ một người mà không nổi thì làm sao ông bảo vệ được lãnh thổ rộng lớn của tỉnh? Làm sao ông bảo vệ được mấy trăm ngàn sinh mạng dân chúng dưới quyền sinh sát của ông? Cái sự mâu thuẫn là ở chỗ đó.

Tin mừng cho giới chị em ta

Quan thượng thư bộ Xà hơi Trần hay Phiệu vừa lên tiếng thanh minh thanh nga rằng nguồn tin bộ Xà hơi đang âm mưu tập trung tất cả hàng ngũ chị em ta vào một khu là hoàn toàn bỏ láo, một sự xuyên tạc đầy ác ý. Theo quan thượng thư Trần hay Phiệu, hiện nay bộ Xà hơi chưa hề bao giờ dám nuôi cái ý nghĩ hắc ám ấy, hàng ngũ chị em ta yên trí mà hành nghề đừng lo sợ gì hết trời. Bộ chỉ mới dự định dẹp các nhà tâm hơi và phòng trà sớ nách bar ở một vài khu vực trong đô thành cũng như

Tông tông có lý

Sau khi ông Phó râu chánh thức công bố bản « tuyệt tình thư » gởi cho ông Chánh, và thái độ của ông Chánh là một sự im lặng kè cả, thì dư luận trong nước cũng như ngoài nước đều không ngớt bàn ra tán vô. Lẽ dĩ nhiên cái sự bàn tán của chúng sinh thì bao giờ cũng mỗi người một khác, không ai giống ai. Kể suýt soa khen ông Chánh đối xử như vậy là phải quá, đúng điệu của một vị vua không chê được. Người lại chê ông Chánh coi nhẹ lời phê bình của ông Phó thứ nhất lại là lời phê bình được nhiều về gay gắt hẳn học như thế là tự mâu thuẫn rồi vì trước đây chưa lâu chính ông Chánh đã từng tuyên bố là từ nay sẽ đặc biệt lưu ý

đến những câu tuyên bố của ông phó có dính dấp liên quan đến cuộc tình duyên gượng ép giữa đôi bên. Rồi cũng có kẻ tỏ ý phiến hà ông Chánh coi nặng dư luận quốc tế hơn dư luận quốc nội... xuyên qua sự việc ông Chánh với cả cái chánh nguồn tin của báo chí ngoại quốc nó cố ý xuyên tạc báo ông Chánh cũng dính dấp đến vấn đề buôn lậu ma túy để kiếm lời chi phí cho cuộc bầu cử sắp tới.

Bọn C.O xưa nay dù chỉ khoái phù suy chứ không thích trò nâng bi ai hết, nhưng lần này thì nhất định phải đứng về phe khen phục ông Chánh là có lý ghê lắm. Ông Chánh không hề mâu thuẫn gì hết ráo, vì ông Phó lần này chỉ viết ra giấy chứ có tuyên bố bằng miệng đâu mà cần phải chú ý đặc biệt? Riêng vấn đề phiến trách ông Chánh chỉ coi nặng dư luận quốc tế cũng lại không đúng nữa Xưa nay bao giờ chẳng thế, người trong nhà lúc

nào cũng dễ bảo nhau hơn là đối với người ngoài. Huống hồ tương lai cường quốc Anamta liên quan rất nặng với lãnh vực bang giao quốc tế. Người nhà chủ nhà có thể không hại mấy, chứ đề ngoại quốc nó xuyên tạc bôi bấn gây sự ngộ nhận thì tai hại không biết đâu mà lường.

Cuối cùng, dựa trên những lý lẽ rất xác đáng trên, bọn C.O đang âm mưu bắt chức các đảng nghị hôn Gia Định, sửa soạn lập kiến nghị hoan hô ông Chánh một phũa cật lực.

Ông Phó cũng biết nói bóng gió

Từ hồi nào tới giờ, dân đen xứ Mít ai cũng cho rằng ông Phó râu kềm là người thẳng ruột ngựa, bụng nghĩ sao thì miệng phát thanh ngay boong như vậy chứ không quanh co khúc khuỷu gì hết trời. Nhưng nay quan niệm vừa kể về ông Phó xem ra có vẻ không đúng. Bằng chứng trong bữa xuống đường viếng thăm khu Nguyễn Thông nói dài vừa rồi, ông Phó râu nhà ta đã chứng tỏ là người cũng có biệt tài về khoa xử dụng ngôn từ theo phương pháp « bóng gió xa xôi » khi ông khuyến nhủ mong xử quân trưởng quận ba rằng trong hai phũa bầu bi sắp tới chánh quyền địa phương dưới quyền chế hoe của ông quận, nên cố gắng giữ gìn cho hợp phép vệ sinh, nghĩa là trong sạch, để giúp dân giúp nước và đồng thời tránh tội Việt gian phản quốc. Cuối cùng ông Phó còn không quên chúc xử quân trưởng sức lực phương cường hoai hoai để mãn công việc đó...

Phái viên C.O cũng có mặt lúc đó, nên hiểu ngay rằng ông Phó râu muốn nhắn như tất cả bao

trai các đô tỉnh thị trên toàn quốc nhằm theo đúng tinh thần đạo đức Khổng Tử, bà: trừ tệ đoan xã hội vậy thôi.

Mãi đến bây giờ người ta mới biết mãi dâm không phải là tệ đoan đáng bị cấm phạt. Thảo hèn các động mãi dâm càng ngày càng bành trướng một cách rất đáng khích lệ như hiện nay. Xin hoan hô ông Tổng Phiệu !

Ồi phú de!

Do sáng kiến của bộ tư lệnh dùi cui, một phái đoàn thợ viết đã được hân h ảnh đi thăm viếng các nơi mần việc của đảng phú l ít. Và bọn thợ viết đã nhận thấy một điều hay ho ngoài vấn đề cải thiện đời sống các quan viên đang ở ấp, là cơ quan phú de cũng được cải thiện rất sớm. Phú de gọi nôm là kho tàng vật, xưa nay vốn từng nổi tiếng là một nơi hết sức hắc ám cho những thân chủ vô phúc của nó. Được hân hạnh gởi đồ vào phú de có nghĩa là gần như... đi đứt. Một chiếc xế mới tinh nghĩ khỏe trong phú de khoảng một tuần lễ thì khi lãnh ra dấm chỉ còn một cái sườn với cặp bình đã là may lắm. Còn bao nhiêu phụ tùng tốt lành không hiểu sao biến mất cứ như thể cái trò ma di ảo thuật vậy. Nhưng bị giờ thì không thể. Theo các ông dùi cui cao cấp tề trạng này nhất định không thể nào còn tái diễn nữa. Bất cứ một món đồ nào gởi vô phú de mà lợ ngó bị thất thoát một vài phụ tùng thì nhân viên canh giữ sẽ phải đền học máu mồm, chưa kể có thể còn bị ở ấp không chừng.

Bọn C.O : Vái trời cho cái chủ trương nhân đạo này được các ông dùi cui thi hành đều đều và nghiêm chỉnh đến đâu bạc răng long, chứ đừng chỉ nghiêm chỉnh lúc đầu rồi lâu ngày nó lại « ngửa quen đường cũ » thì buồn thấy mẹ.

QUẠT MỒ

nhieuông quận trưởng đương nhiệm trên toàn lãnh thổ An nam chứ không phải khuyến riêng xử quận trưởng quận 3 đâu, và như vậy đủ chứng tỏ rằng ông Phó đã áp dụng đúng theo sách vở của ông Chánh rồi còn gì nữa, như thế mới là mần chính h chị chứ.

Đại Tá « độc cước » chịu chơi

Từ mấy bữa nay, bọn C.O nghe thiên hạ thì thăm to nhỏ rằng có một số ông cò lớn ở Bộ Tư lệnh Đảng Dùi Cui, khi được tướng Phong hội ý kiến về việc thay đổi cấp hiệu và chuyển ngạch mới cho đảng này giống như đảng Ka Ki, thì họ lại có âm mưu không mấy tốt đẹp chống lại đề nghị thăng cấp tập thể của Đại Tá « độc cước » T.V Ph. cố ý nâng đỡ cho các cấp bậc lớn nhỏ có cơ hội tiến thân.

Này cô lô nen Phấn, xin ông đừng sợ sẽ trở thành « Người Hùng Cò Đơn ». Hàng trăm ngàn Bọn Dân lớn nhỏ ở trong và ngoài Bộ Tư lệnh đang rục rịch hàng ngũ chính để để xiết chặt hàng ngũ sau lưng ông đó.

Đừng có lo. Đã có « A cò đin » :

- Quý vị đã có chưa? Cuốn băng hay chịu hết nể!
- 4 ngày phát hành đầu tiên với số bán kỷ lục
- 18 đại lý toàn quốc khẩn yếu cầu cung cấp thêm

băng SHOTGUNS Đặc biệt nhạc Selection (Đã phát hành khắp nước)

Tại Saigon Hội tại Thương xá Tam Đa (Crystal Palace Lita (Nhà hàng Thanh Thế trông sang) Ngọc Hân 85 (đầu cầu thang lầu 1) Hưng Lan 211 (lầu 1) — Minh Châu (66B Lê Lợi) — Nam Thanh 29 Võ di Nguy (C hợ cũ) và Tổng phát hành Nguồn Sống 142 Bùi Viện — Ở tỉnh xin hỏi các Đại Lý

Tất cả khách Thủ Đò thanh lịch, hào hoa phong nhã đều nên đến...

CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ

QUEEN BEE

Đề thưởng thức giọng ca tuyệt vời lời cuốn của THÁI THANH THẠNH THÚY tiếng hát liêu trai vừa tái xuất giang hồ ELVIS PHƯƠNG (độc quyền) — Gia đình PHẠM DUY (JULIE QUANG), NGỌC TUYẾT, PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THẾ... NHẠC CÁCH ĐỘNG CAT'S TRIO - CAROL - MAI LỆ HUYỀN

Ban AVT và TRẦN VĂN TRẠCH — SHOW QUỐC TẾ
Chương trình ca nhạc vô địch thủ đò!

T. NGỌC SẮP MỔ BỤNG NHÀ PHÁT HÀNH ĐỘC QUYỀN THUỐC MIC

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

Phong trào chống gian lận bầu cử ra tuyên ngôn quá ư lộng ngôn!

- Đòi đánh bỏ bố xâm lăng ngoại bang (?)
- Đòi đập thây mẹ tụi ăn hại đại nát (?)
- Và cuối cùng - đòi Tổng Tông Thiệu «phủ linh»... về vườn đùng ra tranh cử nữa.

Đó là 3 điểm bự tở cha, ghi trong bản tuyên ngôn quá ư lộng... ngôn của cái gọi là PT chống gian lận bầu cử. Điểm «óc giờ» Căn bản là phong trào ta mượn Chùa Ân Quang để họp hành. Điều đó, làm cho dư luận nghĩ ngay đến mấy bàn tay của Sư thành phố đang giết giậy phong trào.

Ở đây cứ cho là... phong

trào vì muốn lấy điểm với dân, nên đã mị, dân bằng cú đòi ông Thiệu phải chuẩn! Song cáidanh xưng của phong trào là chống gian lận bầu cử, mà trong tuyên ngôn chẳng thấy kể hoạch... dính dáng đến mục tiêu của tổ chức dao to búa lớn này.

Phong trào lại còn đòi đánh bỏ đầu ngoại bang xâm

lăng mà đánh bằng chi đây? Đập bằng dùi chông à! Còn... đòi đánh tụi ăn hại đại nát. Hừ... tiêu chuẩn thế nào là ăn hại, đại nát. Phải chăng cứ ngồi một xó... Về ra đâm bầy bài tuyên ngôn độc nghe cho om xòm thế là... ái quốc ái quần đó sao?

Thôi đi mấy cha! Muốn bày đặt phong trào con cóc, con nhái gì đó là nhân tâm tùy mạng mỡ. Song đừng bốc quá lố.. và cũng đừng quá lộng ngôn bởi thằng dân đen đã chán ngấy mấy cái bản mặt... ăn hại đại nát ngồi chính ỉnh đây rầy trong hàng ghế chỉ đạo của phong trào ta đó! Khỏi phải tìm ai mà đập. Hãy choàng bỏ nó vào đầu qui vị để ra phong trào này.. Cho tiện việc sổ sách.

BA VẠN CHÍN NGÀN Sơ hở trong luật bầu cử

□ Phú lít hiện ngang phạm pháp... bóc thơ coi lên của thiên hạ?

Theo tin của bạn Con Ong năm mai phục trong các Hội đồng tuyên cử đã tiết lộ!

- Có đến 3 vạn 9 ngàn sơ hở trong luật bầu cử (nhớ đọc số tới trọn vẹn tài liệu tới mặt về đề tài này) Vì khẩn cấp xin tóm tắt vài nét chính:

Từ nay đến ngày bầu cử Tổng Thống: SẼ KHÔNG CÓ THAY ĐỔI...

SAIGON.—Mặc dầu, liên tiếp nhiều cú... «Tim la đồ cho Trâu», của đại công ty phù thủy đạo diễn và thay phiên phun phè phè những loại phát giác rùng rợn và... làm cho làm Quan Lớn phải rên rỉ. Có điều, các tay tổ bị ô danh lại toàn là quần thần trung tín của đảng tối cao.

Tuy nhiên, dù áp lực đe dọa sẽ bẹp rí... song, tin chắc ăn như cua gạch đã cho biết sẽ không có một thay đổi nào về... mặt đầu Tỉnh cũng như xếp Vũng.

Mọi sự sẽ cứ phây phây như tình trạng hôm nay, kéo dài cho đến sau mùa bầu bán! Nguồn tin trên, còn cho thấy rồi đây, sẽ còn nhiều pha bôi bân dài dài - Xin quốc dân chớ nhột nhạt - dù kẻ sắp bị vấy dơ, sẽ là Vua Lao Động hay Tờ Sư Chính Khách. Toàn dân sẽ do hết trở lại toàn diện cũng đều.. vui về chịu để bôi dơ! Vấn cứ tính bơ!

1) Trong số các lý do bị bác đơn có điều ghi là «thuộc thành phần Phật giáo cuồng tín»?

2) Tất cả thơ riêng của quốc dân ta, gởi đi đều bị các xếp mã tà chim, ngang nhiên phạm pháp, vì đã bóc thơ của người khác đọc lên. Nhờ vậy nhiều vị bị bác đơn đã té xiu, vì thấy thơ của mình viết gởi thầy AQ, nay lại bị photocopy gài vào bản sưu tập.

Tóm lại, sự sơ hở nặng nhất của các nhà làm luật là đã trao trọn quyền sinh sát cho Quý Quan Sưu Tra của Mã Tà. Tin giờ chót cho biết trái với tin đồn Trương Đôn không hề bị bác đơn. Ông «Soọc tí» ở Quảng Ngãi. Nhà chủ báo Ngô Công Minh bị «ô rơ lui»!

Thi Hoa Hậu Ủy Hội QG Thế Vận

— Mục đích. Tìm 1 người đẹp cầm bài g Việt Nam cho phái đoàn tham dự Giải Đông Nam Á Vận Hội tại Mã lai tháng 12-71 tuổi từ 18 đến 25

— Cao ít nhất 1 m 52

— Phải được một trong số 11 Tổng Cuộc của các Bộ môn thể thao giới thiệu, và phải do Tổng Cuộc bảo đảm hành vi tốt. Không bắt buộc phải là lực sĩ. Khóa số ngày 15-10-71.

BA TÀU thao túng quá xá

Nếu các bạn thử chịu khó, đến quan sát 5 rạp chớp bóng đang chiếu cuốn phim « Tân độc thủ đại hiệp ». Cửa Ba Tàu, thì.. chúng ta sẽ phải thật tình bản khoăn lo ngại cho tương lai của nền Si La ma Giao chỉ! Vì rạp nào cũng ngập khán giả. Và mặc dù Con Ong cóc phải là tờ báo chủ yếu về điện ảnh, song đứng trên tinh thần dân tộc. Con Ong không thể làm ngơ trước

Sự thao túng của mấy chú Con Trời Chợ Lớn. Đồng thời khi nhìn thấy sự tung hoành của điện ảnh Ba Tàu chúng ta khó thể bỏ qua những vụ lo «nhậm xà» vì đại mà tụi Con Trời đã có châu «thông cảm» với giới chức thông tin An Nam!

Nghe nói để giết cho chết luồn ngành ciné của dên ta, đang i-ạch vươn lên, tụi Chợ Lớn sẽ làm áp. Phe không lờ đúc tiền hối lộ cho các đàn anh hữu quyền để chúng tung ra 20 cuốn phim loại Vương Vũ múa gươm chỉ có một tay... Thế mà dân ta vẫn cay cú chỉ ra 3 bỏ đề nhào vô coi đồng như kiến. Liệu rồi giới ciné An Nam đối phó ra sao? Đó biết?

- Vì cắt cổ giới tiêu thụ nên mỗi năm lời hàng tỷ bạc.
- Tổng Ngọc nhất quyết cột tội hăng Mic phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

SAIGON (TĐ): Sáng qua, trước một số ký giả, Tổng Ngọc đã sẵn tay áo tuyên bố sẽ mổ bụng nhà phát hành độc quyền thuốc lá Mic (các loại thuốc lá thơm).

Theo quan Tổng, trên ba phần tư số thuốc lá do hăng MIC sản xuất đều lọt vào tay một đại gian thương ba tàu.

Tên đồ tề này là Siêu Phong và các chân tay của hắn đã tìm mọi phương cách để mần thật giới tiêu thụ trên toàn quốc, nên hiện nay giá lẻ mỗi bao thuốc Capstan từ 52 tỉ lên đến 90 tỉ.

Nếu làm một con toán nhân khiêm nhượng thì mỗi tháng toàn quốc tiêu thụ khoảng 30 triệu gói, nghĩa là tên đồ tề Siêu Phong bỏ vào túi hàng tháng khoảng trên 100 triệu.

Tổng Ngọc nói tiếp: Với sự tăng giá bất hợp pháp và bội thu như trên, Bộ kinh tế phải mổ bụng thực sự chứ không phải chỉ đe dọa xuống để làm tiền tên đồ tề Siêu Phong, 1 ký giả đã cho rằng số đi có tình trạng trên là do một số viên chức BKT che chở cho Siêu Phong lũng đoạn cả năm nay.

Trả lời thắc mắc này, Tổng Ngọc nói rằng kể từ nay ông sẽ làm mạnh và nhiều vụ lớn nữa sẽ được lộ ra ánh sáng, trong những ngày sắp tới. Tổng Ngọc nói thêm rằng với biện pháp bài trừ gian thương tích cực,

hăng Mic phải chịu trách nhiệm trước việc phân phối. Kể từ nay hăng Mic phải thiết lập các chi nhánh phân phối đồng thời phải kiểm soát và chịu trách nhiệm nếu có tăng giá bất hợp pháp.

Nghe người ta đồn, Tổng Ngọc sẽ mở các trận đánh lớn từ nay đến ngày bầu cử để lấy phiếu cho xếp. Hãy mạnh tay đi để chuộc tội trước sự oán hờn của đồng bào đang đói khổ bởi những biện pháp kinh tế của thời Đệ nhị Cộng Hòa.

VÉ CHỢ ĐEN

Tuần này, tại mấy rạp ở SG có chiếu phim Tân độc thủ đại hiệp, khách xem đông như kiến, lợi dụng sự đông đảo này, bọn đầu cơ lại nhào ra xoay sớ bằng trò bán vé chợ đen, 1 vé hạng chót hiện đã mang giá 200đ, Quả là đầu điên cho túi tiền bà con lao động công tư chức... Thế mà, còn bị tụi chợ đen quất 250đ. Bóc lột trắng trợn giữa ban ngày như vậy đó. Nghe đâu mấy nàng bán vé đã đồng lõa với tụi con buôn chợ đen tội tề này. Mong ông Cò Hải quận 1 và 2, hãy cấp tốc ra tay, cần quét bọn cướp ngày kể trên. Nhất là mấy rạp Casino, Hưng Đạo, Đại Nam, Rex..

Y. K. C. O.

Quốc Hận năm nay chìm trong thờ ơ

Chỉ có những thằng dân mất đất, bỏ thành Thăng Long, bỏ quê hương có 4 mùa... sông phẳng, lạnh ra lạnh, nóng ra nóng... mới cảm thấy thấm thía xót xa cho cái ngày 20-7!

Thấm thoát 17 năm dài đặc trôi qua! Những thằng bước xuống tàu di cư với mái tóc xanh và nụ cười tràn đầy sinh lực. Thì nay đã lồm khồm trở thành «Bố Trẻ Con» cùng với 1 nụ cười cần cỗi, bên 1 nỗi chán chường u uất. Vì... 17 năm dài lê thê, cái mảnh đất nhuộm đầy máu và nước mắt này vẫn rối rình rồi mù, mỗi ngày càng thêm suy sụp, hết thuốc chữa.

Nhìn lên cao, toàn thấy những bộ mặt vong quốc. Nhìn sang cạnh toàn là lũ mặt mo, nhìn xuống dưới chỉ thấy đầy những bộ mặt méo sệch vì cuộc sống tương lai đen như mồm chó!

Thực trạng phũ phàng như thế đó... biết chờ đến Tết Congo nào, mới giải hạn được cho cái ngày mang tên Quốc Hận.

Năm nay, khác hẳn những Mùa Quốc Hận, nhà nước làm om xòm từ cả tháng trước... 1971, mấy vị quan quyền còn đang bù đầu lo chuyện tranh cử, nên mọi phương tiện đều dồn vào nỗ lực vận động cho cá nhân!

Cũng vì thế ngày 20-7-71 đã chìm trong sự thờ ơ bẽ bàng và tủi hận!

Nhà nước đã làm cho thằng dân, quên bỏ nó cả HẬN TỤI BÊN KIA, rút cục thành ra QUÂN TA LẠI UẤT HẬN QUÂN MÌNH. Thế mới kỳ!

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thor thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SI TRINH

GÃ THÂM

Bạn dân, ôi bạn dân.

Một vụ dân và bạn dân, tức cảnh sát, vừa đưa nhau ra tòa. Nội vụ như sau: hai học sinh Tây Ninh, tức là dân bé con, chở nhau đi học bằng xe đạp. Chàng may dựng phải xe Honda của một ông bạn dân, tức cảnh sát. Khi thấy người bị mình dựng là cảnh sát, hai học sinh sợ quá bỏ xe chạy luôn. Ông bạn dân không chịu tha, kéo bạn lại uyển thật lực sau khi đã nổ máy phát súng chỉ thiên. Dân bị bạn dân đâm đã đến nói té xiu. Vụ này làm cho dân chúng Tây Ninh phẫn uất. Ông bạn dân nọ bị điều tra và bị đưa ra tòa phạt 1 niên tù ở về tội đánh... bạn quá ư tàn nhẫn, ác ôn.

Viên cảnh sát lỗ mãng và không biết yêu thương bạn nay đã bị phạt tù. Vụ này như vậy là đã kết thúc, nhưng GT thấy rằng tuy đó là một vụ nhỏ xong nó nổi lên được sự hống hách hung hăng của một số cảnh sát viên của ta hiện nay. Việc chú học sinh nọ khi thấy người bị mình dựng là một cảnh sát viên đã hoảng sợ đến nước bỏ cả xe lại để chạy trốn, tức là "bỏ của chạy lấy người" vậy. Nếu gặp ViXi, chưa chắc chú nhỏ đã sợ đến thế. Làm cho dân sợ hãi đến như thế trong lúc vẫn tự nhận là bạn dân và đáng lẽ ra phải hy sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ dân là một sĩ nhục chung cho giới cảnh sát

Nói thế không có nghĩa là muốn nói rằng cảnh sát VN không hy sinh cho dân. Cảnh sát VN hy sinh nhiều lắm chứ. Song vì còn có nhiều kẻ vô ý thức trong ngành này nên Cảnh sát VN chưa xứng đáng là bạn dân mà thôi. Tướng Tư Lệnh CS Trần Thanh Phong và những vị chỉ huy cao cấp của ngành này còn phải vất vả, khổ tâm thanh lọc và xây dựng nhiều nữa mới được.

Vô lý

Một chuyện lạ vừa xảy ra trong cái xã hội rối beng và đầy những chuyện lạ này: gian thương lưng đoạn nên thuốc diều ở miền Nam này gần như công khai cả hai năm trời nay, thuốc diều Ruby, Capstan vv bán quá giá chính phủ ấn định cả 10 đồng 1 gói đem lời lại cho gian thương bạc trăm triệu mỗi tháng trả gtron, bản dân thiên hạ cả nước đều biết nhưng chỉ riêng có quí ông trong cái gọi là Bộ Kinh Tế không hề hay biết gì hết. Mãi đến bị giới quý ông mí biết. Có tờ báo đăng tin: "Bộ Kinh Tế bắt ngựa khi khám phá ra rằng mỗi năm dân hút thuốc là bị móc túi lời 1 tỷ 800 triệu bạc."

Và bộ này chối tội bằng cách kêu rêu họ chỉ có 20 kiểm soát viên nên hông có thể kiểm soát nổi 6.000 đại lý, sạp bán thuốc diều. Lời chối tội ngô nghê và lý lợm này càng làm cho dân chúng thêm chán ngấy bộ mặt nhậy nhựa những kẻ có quyền ở miền Nam này.

Trong cái gọi là Bộ Kinh Tế ấy tất nhiên phải có người nghiên thuốc lá. Nếu không phải là nhân viên của bộ từ hai năm nay đều hút thuốc lá do gian thương... biểu, hút không mất tiền mua, thì bắt buộc họ phải biết tình trạng thuốc lá bán quá giá. Tất cả 6.000 đại lý, tiệm, sạp bán thuốc lá đều bán quá giá như nhau, cần gì phải dò tìm mới biết. Hai nữa, nhiều báo Giao Chỉ, trong số có CONONG, đã nhiều lần tố cáo tình trạng bán quá giá công khai này và kêu gọi bộ Kinh Tế và Sở Kiểm Hóa có biện pháp, nhưng thiên hạ vẫn mặc kệ không thèm chú ý.

THỨ TƯ MỖI TUẦN TÌM ĐỌC:

TUỔI NGỌC

Do DUYÊN ANH chủ biên

CON ONG

Nói thẳng ra là một số người nào đó có quyền ngăn chặn sự bán quá giá này đã có phần chia chác trong số tiền khổng lồ 1 Tỷ 800 triệu bạc móc túi dân trên đây. Chỉ có 1 số chia họ mới nhằm mắt làm lợi cho bọn gian manh móc túi dân. Họ đã cấu kết với bọn móc túi và tội trạng của họ còn nặng hơn cả bọn móc túi 1 Tỷ 800 triệu bạc ấy là 1 Tỷ 800 triệu giọt máu của nhân dân. Và đó cũng là 1 Tỷ 800 triệu viên đạn bắn vào lưng các chiến sĩ hy sinh trên chiến trường để giữ vững chế độ, một chế độ có những tên công chức cấu kết với gian thương để làm giàu.

Ông Tổng Ngọc không thể chi la hoảng lên là... «Bồ mẹ, quá có chuyện ấy ư? Tôi không biết đây. Để tôi chăm dứt tình trạng ấy.» là xong, là hết. Ông không thể chối là ông không biết. Ông phải trừng trị những kẻ thuộc cấp của ông đã làm lơ để cho dân chúng bị móc túi. Nếu không trừng trị được ai thì chính ông là kẻ có tội.

Thời vận với anh hùng

Cả thế giới chấn động vì tin T.T Mèo Nixon bắt tay giao du thân mật với Thủ Tướng Tàu Cộng Chu Ân Lai. Người thì mừng và hy vọng, kẻ thì sợ và thất vọng. Riêng có một giống người đau nhất. Giống người đó là giống người Giao Chỉ ta. Riêng có một người buồn nhất. Người đó là Tổng Thống Tưởng Giới Thạch, vị anh hùng kháng Nhật của dân tộc Trung Hoa.

Than ôi. Đau cho ta và buồn cho người. Giống Giao Chỉ ở cả hai miền Nam Bắc cùng đau như nhau, chẳng phải chỉ có riêng người Giao Chỉ ở miền Nam đất nước này đau mà thôi. Lăn lừng ra bắn giết nhau trong từng ấy năm bằng súng đạn của ngoại nhân, chết bao nhiêu là người, đổ bao nhiêu máu và nước mắt để bị giới đưng mắt xích nhai ra nhin Mèo bắt tay với Tàu Cộng, chứng kiến cảnh chúng đánh pinhpong huê bình mí nhau, mời nhau đến nhà ăn nhậu và bắt tay nhau vô tòa nhà Liên Hiệp Quốc.

Đau nào hơn đau này ?? Mẹ bố mấy anh công sản BV. Có giới cứ đem người vào miền Nam đánh nhau nữa đi?? Trung cộng nó bảo đánh là đánh, đánh đến người VN cuối cùng cũng đánh, Trung Cộng nó bảo thôi..., các anh lưu riu thôi và thân tàn ma dại, què cụt cả đồng kéo nhau về ca hát chiến thắng trên quê hương đỏ nát điêu tàn vì bom B52. Các anh sẽ vô tay ca hát rằng chiến thắng của Trung Quốc vĩ đại chính là chiến thắng của các anh nhưng nhân dân nào tha tội cho các anh được.

Người hùng họ Tưởng sống quanh quẩn những ngày tàn ở xó đảo Đài Loan trong những năm trước đây vẫn còn ôm mộng trở về lục địa như một thứ Tạ Tổn đã bị đoạt mất đao Đồ Long, mù mắt và mất hết cả võ công. Bây giờ trước cuộc giao du thân mật của Mèo với TC, trước việc Mèo có thể đưa TC và ngồi ở Liên Hiệp Quốc và phất đại diện Đài Loan ra via hệ Nữ Ước, chắc là phải buồn đến có thể chết được. Gã Thâm tiếc cho ông. Nếu ông chết sớm được trước đây vài năm, linh hồn ông có thể nhẹ nhàng ra đi với giấc mộng vàng son nhưng không bao giờ thành tựu là trở về ăn mừng ngày Song Thọ ở trong thành Bắc Kinh như ông từng hứa với đồng bào ông. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Tương lai ư ăm đang chờ đợi ông, những trái pinh pong trao đổi gì ư ăm bọn Mèo và Tàu Đồ như gỗ vào trái tim ông vậy.

Ông đang nghĩ gì ?? Rồi ông sẽ làm gì ?? Sa o ông không chết sớm đi vài năm ?? Trường hợp thọ của ông chính là trường hợp các cụ chúng ta vẫn sợ là «đa thọ đa nhục» vậy.

Buồn và lo thay cho ông mặc dầu số phận của mình cũng chẳng đẹp, chẳng sang gì hơn ông. Gã Thâm xin tặng ông hai câu thơ:

Thời lai đồ diều thành công dĩ
Vận khứ anh hùng ảm hận đa.

nhớ
lông
báo

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Những cái tên tiền định

Tin T Mèo Nixon được Tàu Cộng long trọng mời sang chơi Bắc Kinh, uống Ngũ Gia Bì với Mai Quế Lộ thứ thiệt và dự 1 đại yến kiến từ Hy Thái Hậu khoản đãi sứ thần các nước cách đây gần một trăm năm — nghe nói sau khi đón bữa đại yến theo lối Tàu quá bỏ dướng này, có vài cặp vợ chồng sứ thần đã già khom quá kỳ ăm thượng thọ đã để thêm những anh chị con út — không những chỉ làm toàn thể dân Mèo xúc động mà thôi, tin đó còn làm cho nhân dân và cả thế giới bàng hoàng nữa.

Người có công nhất trong việc thăm dò nổi lạt bang giao Tàu Cộng Mèo Tư Bản từ bao nhiêu năm nay vẫn coi nhau là tử thù không thể đội trời chung, không cùng nhật nguyệt này là Tiến sĩ Giay Kissinger. Cái tên Kissinger làm cho Công Tử Hà Đông nhớ tới trường hợp những cái tên gọi là tiền định ở đời này.

Nếu cắt cái tên Kissinger ra theo lối chiết tự cũng của Tàu, ta thấy nó được kết hợp bởi hai động tự rất huê bình và vui vẻ là:

— Kiss: nghĩa là cái hôn. Éch dăm pon: Kiss me: Hôn em đi.

— Sing: ca hát.

Và «ger» là người. Nói tóm lại: Kissinger có nghĩa là người vừa ca hát vừa hôn hít. Cái tên này hợp với một chàng ca sĩ hoặc một diễn viên xi la ma hơn là một chính trị gia.

Nhân bản đến tên Kissinger, Công Tử HD nhớ đến tên cúng cơm của một số Đại Sứ Mèo đã từng tới Việt Nam.

Cái tên bản nhứt, theo CTHĐ, là tên Noltung. Đọc lên, Noltung là Non Tinh, tức Non ra tinh khí, Non ra bất cứ cái gì đã là bản rồi, non ra... tinh khí thì quá bản. Thời gian Mr. Noltung ở VN, này bị nhà Ngô mua chuộc đã tỏ ra ứng hộ hoàn toàn anh em họ Ngô và mù Lê Xuân giúp cho bộ ba Tướng, Sĩ, Tượng này thiết lập nên độc tài gia đình trị.

Noltung đi, Cobot Lodge đến, Cobot là tên một loại chó, Lodge có nghĩa là một căn nhà gỗ. Lời tục Giao Chỉ có câu: «Mèo đến nhà thì chó, chó đến nhà thì giàu. Nhưng số vận của anh em họ Ngô đến ngày đen như... mồm chó nên Cabot đến nhà càng mau rủ nhau đi tàu suốt, tịch liềm một lòn năm mạng và mấy mạng còn lại cũng thân bại danh liệt luôn.

Mr. Taylor thế chân Cabot Lodge. Taylor đọc theo âm Giao Chỉ là Tây Lo Tây là Tây Phương, và Tây phương có nhiều nước, không phải chỉ có Phú Lãng Sa mới là Tây, với ông cha ta ngày xưa, Mèo, Ang Lê cũng là Tây, là Bạch Quỷ rảo rạo. Tây Lo thì Mèo không thể khá được, và Tây mà lo thì chỉ có công sản là mừn. Quả nhiên, trong thời Tây Lo ở đây, Công sản BV đưa quân chính quy vào miền Nam, gây chiến khắp nơi và dẫn dắt đến việc Mèo phải đổ nửa triệu quân can thiệp vào Việt Nam.

Bunker có nghĩa là 1 cái nhà kiên cố được xây dưới mặt đất. Hitler tự tử chết trong bunker của ông ta ở Bá Linh. Người nào sống trong bunker thì yên như Thái Sơn, bom khinh khí có nổ ngay trên đầu cũng chưa chắc đã chết. Những người được Mèo đồng ý đưa lên cầm quyền nhờ có Bunker nên trong mấy năm qua, mặc dù bị CS tấn công mạnh nhất, đất nước tan nát nhất, vẫn vững như bàn thạch. Big Minh biết sự lợi hại của Bunker nên tuần qua đã lên tiếng đòi đudi Bunker go home và lớn tiếng tố rằng nếu còn để Bunker ở VN, cuộc bầu cử Tổng Thống Giao Chỉ sắp tới nhất định không thể có sự vô tư, công bằng và ứng cử viên Nguyễn văn Thiệu nắm chắc cái thắng.

Kissinger có thể là người «vừa hôn hít vừa ca hát» với dân Mèo nhưng có «kiss», có «sing» với dân VN không? Chuyện này phải chờ thời gian trả lời. Chỉ biết với Tổng Thống Tchang Kai Shek của Đài Loan, Kissinger là 1 sứ giả báo hung tin làm cho vị Tổng Thống già này có thể ức đến hộc máu mà chết.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ grom đầu chém ruồi
VĂN-QU AN hạ thủ

Những cao thủ

Ba ứng cử viên Thiệu-Kỳ-Minh đang trên đường vận động tranh cử và đã tung ra những chương trình giao hữu khá ngoạn mục. Hai cao thủ Minh-Kỳ có vẻ liên kết với nhau va đập đùng thế xa luân chiến để quyết hạ đối thủ. Trong khi đó, cao thủ Thiệu vẫn áp dụng ngón võ "lì" quen thuộc, ít nói, chỉ ngắm ngắm hành động.

Trong những cuộc giao đấu, những kẻ tấn công ào ạt, lộ liễu thường dễ đi tới chỗ hết xi oách và thất bại. Còn kẻ cứ lăm lăm lì lì, đánh ra những đòn không chiêu số để rồi hạ độc thủ, đó mới chính là kẻ đáng sợ. Trong cuộc giao đấu hiện tại, hai hảo hán Minh-Kỳ đã tới cấp chơi đối phương những đòn thật nặng. Thôi thì không còn 1 từ ngữ tao nhã nào mà không đem ra để thân tặng đối thủ, phong cho đối thủ nào là kẻ "bất trung, bất tín, bất nghĩa", nào là kẻ hiểu chiến, có tham vọng độc tài, thói nát...

Vừa đây, trong một cuộc phỏng vấn của bộ phận viết quốc tế, ông Minh đã nhân tiện kể về biến cố 1-11-63 và qui trách nhiệm giết Cố TT Diệm cho Đại tá Nguyễn Văn Thiệu, bây giờ là đương kim Tổng thống. Đồng thời, ông Kỳ cũng tiếp tay ông Minh bằng cách phát ra một "tuyệt tình thư" nhằm mục đích hải tặc đối phương: "trong 4 năm trời, chưa hoàn tất được một mục tiêu Quốc gia nào, nói giải quyết chiến tranh thì chiến tranh lại càng không lối thoát, nói cải tạo xã hội thì xã hội càng thêm bất công, tham nhũng, nói xây dựng dân chủ thì các cơ chế dân chủ bị lũng đoạn..." Cuối cùng, bức tuyệt tình thư "chiêu hồi" kẻ làm đường hãy trở lại ngay con đường Vương đạo dù đã trễ rồi.

Bị các địch thủ tấn công ráo riết như thế, hảo hán Thiệu vẫn bình tĩnh như không. Ông chỉ trả lời một cách vắn tắt rằng đất nước còn nhiều việc lớn cần giải quyết nên ông không có thì giờ cãi nhau.

Thành ra, những đòn của các ông Minh, Kỳ đều như đánh vào gió. Ông Thiệu vẫn không cần ra mặt trả đòn, không cần đòi co với đối phương. Thế mà ông vẫn có vẻ nắm được thượng phong. Mặc cho đối phương muốn nói gì thì nói, ông vẫn có những bản kiến nghị xin ông cố "hy sinh chuyển nữa", vẫn có những khoản 7 điều 10 vừa được thắng kiện, vẫn có một bầy gia nô ngoan ngoãn. Chỉ lâu lâu, khi đối phương làm quá, ông mới trả lời lại một câu rồi lại im lặng.

Trong trường hợp này, có lẽ Chánh Vương đã áp dụng chiến thuật "lì" của Trạng Quỳnh. Nguyên Quỳnh có địch thủ là một mục già nổi tiếng bởi tài chửi bới, nhất là tài chửi đại như đĩa. Một hôm, Quỳnh đến trước nhà mục trừu tức để mục chửi. Và quả nhiên, mục đã lồng lộn lên, chửi Quỳnh. Từ sáng cho tới trưa, với đủ mọi ngữ từ không có trong tự điển. Nhưng Quỳnh vẫn im lặng. Mục kia mệt và đói quá, định chuẩn đi ăn cơm thì Quỳnh chạy ra khiêu chiến: "Cha mẹ bố mày, đồ đi!" Mục già tức quá, lại chửi nữa. Và cứ thế, mỗi khi mục toan hừ chiến thì Quỳnh lại nhào ra lập lại bốn chữ: "Cha mẹ bố mày, đồ đi!" Và mục lại tiếp tục chửi cho tới khi đói là, ngắt đi. Cuối cùng mục phải xin đầu hàng Trạng Quỳnh.

Ông Minh, ông Kỳ cũng nên bắt chước trạng Quỳnh thì hay hơn.

Vạch áo cho người xem lưng

Trong cuộc đánh vật để giành nhau "hy sinh" cả hai phe đều có những ngón sở trường và sở đoản. Phe các ông Minh, Kỳ được cái thể đối lập nên có thể chửi bới vung vít. Phe ông Thiệu, tuy có một mình, nhưng lại được cái thể nhà nước trong tay và có bên cạnh một bầy gia nô đồng lúc nhúc. Cả hai phe đều cố lời những sở đoản của nhau ra để hạ nhau.

Nhưng ở đời, nhiều khi người ta trách người cũng có thể là cái mà người trách ta. Như ông

Minh chê ông Thiệu là không biết lãnh đạo, làm quốc gia mất chủ quyền, xã hội phân hóa thói nát chiến tranh càng ngày càng kéo dài... Nhưng có thể ông Minh cũng bị trách bởi chính những tội ấy vì có thời chính ông cũng đã làm tới Quốc trưởng, tức là người lãnh đạo quốc gia, và hình như tài ba của ông khi đó cũng chẳng hơn gì đối thủ của ông bây giờ! Dưới thời ông, quân Mỹ đã ùn ùn kéo vào xứ này và chủ quyền của chúng ta dường như cũng dần dần trôi đi chơi. Còn xã hội thời đó thì chắc hẳn không ai quên được những cảnh xáo trộn, chém giết nhau kinh hồn, những cuộc chính lý, đảo chánh như cơm bữa. Còn đối với cuộc chính biến 1-11-63 thì dù ông có giải thích cách nào, với cương vị một người lãnh đạo lúc đó, ông vẫn bị kết án là người đã làm thui chột trong trứng nước cuộc cách mạng dân tộc có thể hình thành. Ông đã làm mọi người vô cùng thất vọng với hành động giết ông Diệm đi để thay ông Thơ vào, tức là loại một người tề vừa vừa để thay vào bằng một kẻ quá tề. Có lẽ chính ông là kẻ đã gieo cái nhân cho cái quả mà ông đang chống đối hiện tại vậy!

Còn ông Kỳ thì dù sao cũng đã có 2 năm làm Chủ tịch UBHTU tức là người có thực quyền hành động. Thế mà ông cũng chẳng làm được gì, thậm chí không giết nổi một tên tham nhũng hạng gốc nào, ngoài tên Tạ Vinh là một nạn nhân của c hế độ, một con vật để tế thần. Ông còn bày ra một bộ mệnh danh "Thanh niên Trừ gian" thì chúng lại gian hơn cả những kẻ mà chúng muốn trừ và do đó đã gây ra biết bao tệ nạn xã hội.

Thật ra thì cái gia tài rách nát là quốc gia này cũng phải kể trách nhiệm của ông Thiệu nữa, ông cũng đã có mặt ở chính trường từ năm 63 tới nay và cũng đã tham gia hoặc chủ động nhiều biến cố quan trọng liên quan đến sự an nguy của đất nước. Ông có cố tình chậm trễ để gây nên cái chết của anh em ông Diệm như lời ông Minh nói hay không, lịch sử sau này sẽ phê phán. Có điều, ông may mắn hơn các đối thủ của ông, nhờ đức tính khôn ngoan và "lì", ông đã nắm được quyền hành liên tục trong 1 thời gian dài trong khi các ông kia có người ngã từ trên voi xuống chó. Và từ năm 67 đến nay, với quyền hành trọn vẹn trong tay, ông chẳng làm được gì cho cái gia tài này khá hơn. Chủ quyền thì bị kêu ca là mất, chiến tranh thì dai dẳng như kẹo kéo khi ông chỉ còn 100 thước là nhảy tới hòa bình, khi ông lại bảo phải chờ xong trận "thư hùng" 73 rồi hãy tính chuyện hòa bình cũng không muộn. Vì thế, những người chống ông có cơ kết tội ông là kẻ hiểu chiến. Ngoài ra, cũng trong triều đại ông, người dân xứ này đã biết thương thức thế nào là những món kiem ước song hành, phân xuất ra quần, kính tài 7 món và nhất là đã biết thế nào là một nền dân chủ lý tưởng với một nhà hát tây gương mẫu một bọn gia nô ngoan ngoãn, dễ sai.

Thành ra, cả 3 cao thủ Thiệu-Kỳ-Minh trên lưng đều có những dấu vết không lấy gì làm đẹp cho lắm. Nay, lại vạch áo của nhau ra thì thiên hạ sẽ thấy rõ hết, chẳng có lợi gì cả. Cho nên, đề nghị

3 ông hãy cùng nhau lập 1 bản thờ rồi tới đó thờ từ nay cũng bỏ hết chuyện quá khứ đi, không vạch áo cho người xem lưng nữa. Sau đó, các ông nên đấu 1 trận quyết liệt, người nào đòn phép giỏi đông gia nô, nhiều ám khí, người ấy sẽ ăn. Có thể dùng bất cứ thủ đoạn ma giáo nào, miễn thắng là được, không cần quan tâm tới Vương đạo hay Bá đạo. Mà thời này làm gì còn Vương đạo nữa mà bản thờ!

Tối mò

Trong số C.O trước, người viết đã xin phép bản về những lý luận bèn th về khoản 7 điều 10 trong 1 biện minh trạng của nhà Phụ tá Đặc biệt về Luật pháp Dương đức Thụy. Nay, điều khoản trên đã được các đảng Tối mò Pháp viện xử cho thắng kiện, tức là công nhận những lý lẽ của nhà Phụ tá là đúng. Và phán quyết của Tối mò PV cũng lập lại những lý lẽ của nhà Phụ tá y hệt như trước khi xử đã được nhà Phụ tá làm đùm cho phán quyết rồi.

Các đảng Tối mò bảo điều 10 khoản 7 không vi phạm HP vì các điều này không cấm các nghị sĩ, dân biểu, nghị viên một nhiệm vụ luật định khác như việc giới thiệu ứng cử viên TT và PTT. "Xin thưa với các nhà luật pháp tối mò rằng HP cũng không cấm các dân biểu gương mẫu của qui vị nhiều nhiệm vụ khác nữa như nhiệm vụ buôn lậu, ăn cắp, nhòm lổ khóa, đánh vật, cửu quần đơ, trùm lên đầu nhau v.v. Nếu bảo rằng những nhiệm vụ này không phải là "luật định" thì nhờ hành pháp làm cho chúng trở thành luật định, nào có khó khăn gì!

Ngoài ra, cũng giống như lý luận trong bức công văn của nhà Phụ tá Luật pháp của Chánh Vương, các đảng Tối mò PV đã hùng hồn cho rằng các vị dân biểu lập hiến xưa kia là nhất ở trên đời, họ làm cái chó gì cũng đúng, cũng hay, cũng là mẫu mực cho hậu thế. Các đảng Tối mò đã lý luận như sau: "Tuy nhà, Lập hiến không biểu lộ rõ rệt ý chí duy trì hay bác bỏ sự giới thiệu, nhưng khi soạn thảo luật bầu cử TT và PTT năm 67, đã có một đa số chấp nhận nguyên tắc giới thiệu và sau đó cũng có một đa số tái chấp nhận nguyên tắc ấy lúc biểu quyết phúc nghị của UB LĐQG. Song vì không đủ đa số quá bán hiến định nên quan điểm của UB LĐQG đã thắng!"

Đã tự nhận là những người đại diện cho nền luật pháp cao nhất nước, lẽ ra các vị Tối mò phải là những người thật giỏi luật, nói ra cái gì cũng cần có căn bản pháp lý vững vàng, như đình đồng cột để bọn dân ngu chúng nó phải khâm phục. Đằng này, qui vị đã không thêm lý luận theo luật mà lại dựa vào "đa số Dân biểu Lập hiến hồi xưa đã chấp nhận nguyên tắc giới thiệu". Những DBLH này có phải là khuôn vàng thước ngọc của qui vị không! Sự soạn thảo ra HP 9 nút là do nhu cầu của thời cuộc chứ chưa hẳn họ đã tài ba gì. Và lại nếu họ có trách nhiệm với HP mà chính họ soạn ra thì họ càng không thể để thêm ra những luật lệ chửi cha HP. Ngày nay, các đảng Tối mò lại căn cứ vào họ để biên hộ cho khoản 7 điều 10, ngụ ý cho rằng các DBLH đã làm là phải đúng, cứ như họ là thầy của qui vị không bằng ấy thôi.

Câu phán quyết của Tối mò PV còn ngớ ngẩn ở điểm đã lấy đa số DBLH chấp nhận nguyên tắc giới thiệu để dẫn chứng cho sự cao quý của khoản 7 điều 10 nhưng lại xác định: "Song vì không đủ đa số quá bán nên quan điểm của UB LĐQG đã thắng!" Tội nghiệp quá đi. Thật là một lý luận vụng về, gượng gạo, lẽ ra không thể có ở những người đã từng học luật rồi từng đi dạy luật!

Tài ba như thế hèn gì qui vị chẳng tự xử cho mình được tiếp tục ngồi lì ở những chiếc ghế trong dinh GL. Có lẽ vì qui vị đã trót xử cho mình thắng kiện nên cũng cần xử cho nhà nước cùng thắng cho vui chăng? Nếu như những tờ New York Times và Washington Post mà vào tay các đảng Tối mò của ta là bỏ mẹ ngay, các đảng ấy chỉ cần lời "đa số DBLH" xưa kia ra dọa là chỉ có đường "ngáp" mà thôi.

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

- ĂN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SOM BYTIQCBP)

Nửa đùa nửa thật

Ai biểu đem chim lên núi và giao dục?

Kết quả kỳ thi Tú Tài 1 năm nay cứ gọi là còn khuya mới có kết quả. Toàn bộ Hội đồng Giám khảo Cần Thơ đã làm reo, kéo nhau tuốt luốt về Saigon để ăn vạ, để bắt nhà nước phải bồi thường về cái sự một nữ giám khảo bị mò ầu trong lúc đem khuya khoắt.

Thủ phạm vụ này là ai? Mặt ngang mũi dọc nó ra rằng, nó là nhà banh hay là dân si vịn cho tới nay người ta cũng chưa biết. Và cái sự suýt bị hiệp dân ấy được diễn tiến như thế nào cũng dèch có ai đợc biết đích xác, ngoại trừ nạn nhân và thủ phạm.

Những đũa hay có tính nghi ngờ đã cho rằng các cha giám khảo đã cố tình bề sè ra to để bắt bí nhà nước chơi 1 phát. Bởi lẽ trước đây ít lâu, ông Chánh đã từng về vuốt giáo giới rất nhiều như sau này. Rồi lại hứa hẹn lung tung xoè. Sau đó ông Tổng Tỉnh lại đề cao họ lên đến tận mây xanh bằng cái khẩu hiệu: Quân, sư, phụ.

Thế mà bị giờ lại có 1 đũa bỏ mẹ nào, ban đêm dăm cây cửa phòng 1 bà giáo để tình chuyện bõm xòm thì phòng thứ còn chi là uy tín của giáo giới. Nhà nước đã hứa bảo vệ giáo chức trong mùa thi cử. Bảo vệ vào cái khổ nào trong khi để cho Hội đồng Giám khảo trú ngụ tại 1 ngôi trường chả có lấy 1 xu tiện nghi. Điện thì tối mù. Phòng lại trống tuyền trống toàng, cóc có khóa để cho thiên hạ có toàn quyền "ăng tờ rờ và soóc tí líp" một cách bừa bãi, đến nỗi rằng, ban đêm các nữ giáo sư phải mua giấy thép về chằng cửa lại.

Nước nổi lại cũng dèch có. Các ông giáo bà giáo phải đi hứng từng lon nước một để rửa mặt, xúc miệng. Công tác phí mỗi ngày có 6 bõ, nhà giáo rách mướp đào đầu ra tiền để bù vào mà thuê phòng ở khách sạn.

Những đũa thổi mồm đã tung tin nói rằng, nhà giáo đã bị một bọn phù thủy chính trị xui khôn xui dại để làm rằm rĩ, và nhân vụ này yêu sách thêm một tí quyền lợi. Có đúng thế không hở các bố Godaure?

Đầu sao thì Bộ Võ Rừng cũng bấn xúc xích cả lên rồi. Sáng Thứ Bảy 17-7, các ông lớn ông nhỏ trong Bộ này đã phải hướng dẫn các vị nhà giáo làm reo trở về Cần Thơ để giàn xếp làm sao cho ổn thỏa. Bộ Võ Rừng phải dở đành ghê quá, họ mới chịu đi.

Con cái thằng khôn kiếp nào đây?

Đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Những tai họa liên tiếp giáng xuống đầu xuống cổ cái Bộ Võ Rừng. Trong lúc tại CT, rồi vụ còn chưa được giàn xếp xong thì tại một trung tâm thi ở Biên Hòa cũng xảy ra một sự lộn xộn, không những các giám khảo và các thí sinh uất ức mà ngay đến dân chúng khi nghe những lời nói qua nói lại cũng phải phẫn nộ.

Giới chức khảo thí tại Biên Hòa đã tố cáo mỉ mỉ báo chí rằng con trai một thằng cu li cu leo nào đó ở Nhà Hát Tây đã từ Saigon tới thi tại Biên Hòa. Cậu ấm được 1 số gia nô, võ trang lên đến tận răng, dao găm súng lục dật đầy người, ngang nhiên dẫn vào phòng thi và trao bài làm sẵn cho cậu. Giám khảo phản đối thì bọn người khuyển mã đó rút súng ra dọa phơ khiến cho nhà giáo teo cu không dám giờ trò gì nữa.

Ngoài ra lại còn có một công tử con trai của một ông tướng Quảng Lạc cũng lên đây thi có sĩ quan tùy viên và lính tháp tùng, cứ y như là đi uỳnh giặc hay là đi chơi gái để có thể vừa chơi xong là chạy làng ngay.

Công tử con ông tướng này cũng được bọn gia nô đưa để thi giải sẵn vào đến tận phòng để công tử chép lại, khỏi phải suy nghĩ mất thì giờ vàng bạc, và hao tổn mình vàng.

Một cậu ấm khác còn đáp trực thẳng từ Saigon lên Biên Hòa thi với sự hộ tống của cả một đoàn gia nô súng ống nườm nượp.

Thi cử như thế thiệt là thi cử một cách ăn cướp.

Và thi như thế thì thi làm cái mẹ gì. Cứ việc nằm nhà, nhờ giáo sư làm bài hộ rồi gửi đến trường thì giao cho các giám thị có phải hách hơn không? Giám thị mà không nhận thì rút súng ra phơ luôn cho được việc.

Thế mà nhà nước cứ luôn mồm nói là sẽ tích cực bảo vệ giáo chức trong mùa thi cử này bảo vệ cái nỗi chi mà để cho những thằng đầu trâu mặt ngựa dẫn mấy tên thí sinh ăn hại đái nát vô phòng thi mà cái trò thi cử gian lận. Những người ngòm bảo vệ giáo chức đi mò cả. Hay là trước sự sùng ống đảng đảng của đám gia nô khôn lịn, các bảo vệ viên cũng bị teo cu nốt.

Nàng Kiều bị hiệp...

Di nhiên không phải là nàng Kiều của Kim Trọng mà là nàng Kiều của Hạ Viện. Năm ngoái nàng Kiều ứng cử ở đơn vị Thừa Thiên. Năm nay tái cử, nàng Kiều lại đổi đơn vị: ứng cử tại thị xã Huế.

Thị xã Huế có trần sư cụ 1 ghé mà nhân tài tuần kiệt cùng anh thư liệt nữ lại nhiều không xiết kể. Nàng Kiều mong Thu lại không phải là người của đất Thần Kinh. Sinh quán của nàng ở mãi tận lục tỉnh, sở dĩ năm ngoái nàng thắng cuộc là nhờ sự chăm nom săn sóc của các Thầy, chớ thật ra dân chúng cố đô cóc biết nàng là ai hết. Thầy biểu bỏ cho ai họ bỏ cho người nớ, vì không nhẽ các thầy lại đi xúi dại tin đồ bỏ cho những đũa khôn lịn.

Nhưng năm nay thì các tin đồ mới bắt đầu mở mắt ra. Cái gương tây liếp là DB tượng Chàm Nguyễn Ngọc Nghĩa đó. Cũng là do các thầy biểu. Bỏ cho nó rồi rút cuộc nó chả mất được cái mẹ gì. Hết nâng bị nhà nước lại đến nhúng tay vào cái vụ ăn cắp ăn nấy để bôi giơ trát trấu vào mặt cả dân địa phương.

Bầu cho ai không bầu lại đi bầu cho 1 thằng ăn cắp.

Tất nhiên năm nay, các tin đồ cóc có thêm nghe lời xui khôn xui dại của các thầy các cha nữa. Chính cũng vì thế nên nàng Kiều lo ghê lắm. Mặt khác nàng Kiều lại còn bị các ứng cử viên đối thủ xúm vào uỳnh dăm túi bụi, định mò một cuộc bề hội đồng để hiệp dâm tinh thần nàng Kiều chơi một phát.

Cái độc chiêu tung ra để hạ nàng Kiều là ngón đòn địa phương: dân Huế phải bầu cho người xứ Huế. Không nhẽ đại diện cho những người ở thị xã Huế lại là 1 bà ở mãi tận An Giang Cà Mau.

Nàng Kiều đang kêu kêu âm ỉ, biểu rằng người ta ănh hiệp tôi! Người ta định hốt hết phiếu của tôi! Kề ra cũng tội cho nàng Kiều. Một mình phải cự địch mí lí cả chục đũa liến ông thanh niên con trai. Sống sao nổi! Vừa vừa thôi chớ các cha. Phải ga lảng tí chứ!

Quan lớn ăn tiền của Nghĩa Quân

Nghĩa quân Trần Phi Long thuộc chi khu Tân Bình đã đầu đơn khiếu nại khắp nơi về sự làm tiền trợn của mấy ông tại to mật lớn. Theo sự tố cáo của ông Long thì khoảng trung tuần tháng 6-71, Ban 1 chi khu Tân Bình đã tới tập chuyên nhiều nghĩa quân về Trung đội GDH/38. Ông Long không có tên trong danh sách bị chuyên chuyên, nhưng Trung đội trưởng Tốt cứ ghi đại tên ông vô đó rồi đòi ăn hối lộ 20.000đ. Vì quá túng thiếu, ông Long chỉ xoay sở được có 5.000 trước, số còn lại sẽ đưa sau. Số tiền này được trao cho Trung sĩ Thành để đưa cho ông Tốt vào lúc 6 giờ chiều 22-6-71 tại quận Tân Bình, sau đó ông Tốt lại đưa cúng cô hồn lên Ban 1 Chi Khu.

Tới kỳ hạn phải đưa nạp nốt, tôi có gặp Trung tá Phan gia Quỳnh cựu Quận trưởng Tân Bình và trình bày tự sự. Trung tá Quỳnh có giúp tôi làm đơn thưa và báo tin cho Quân cảnh biết để bắt quả tang.

Sáng 26-6-71, tôi hẹn với Trung đội trưởng Tốt tại Phòng Ủy viên quân sự xã Phú Nhuận và sẽ đưa nốt số tiền tại đó, đồng thời lại báo tin cho Quân cảnh để phục kích sẵn. Nhưng khi giao tiền xong, tôi cùng với Tốt đi trở ra thì không hiểu y đã dùng phép biến hóa thần thông ra sao thủ tiêu mất hết tang vật.

Thế là tôi lại mất toi thêm 10.000 bạc 1 cách tức tưởi. Tôi nghĩ rằng nội vụ chắc có nhiều uân khúc. Xin cấp trên soi xét cho đề tôi có thể lấy lại số tiền đã mất đem về nuôi vợ con.

Tây BGI bóc lột Việt kiều.

Ông Nguyễn Văn Thương, Việt Kiều ở Nam Vang hồi hương hiện ngụ tại 12/3 ấp Thới An xã Thới Thuận An Giang, kính xin ba quan lớn đèn giới soi xét cho một việc như sau:

Sở là đại đa số các công nhân của Hãng BGI Nam Vang, chạy loạn về nơi chôn rau cắt rốn trong một hoàn cảnh vô cùng rách rưới. Họ bèn cầu cứu tới ông Tổng Giám đốc BGI ở Saigon để xin thanh toán tiền thâm niên vì họ đã giúp việc cho BGI Nam Vang ngàv 1t nhất cũng là cả chục năm.

Nhưng ông Tây BGI Saigon đã từ chối cái rụp biểu là sang Nam Vang mà đòi.

BGI ở mô mà chả là BGI, thứ nhất BGI Saigon lại còn là chủ BGI Nam Vang.

Trả lời như vậy tức là Tây BGI đã muốn ăn quít một cách rõ rệt.

Thương sót giùm các Việt kiều đói rách một tí ông Tây BGI ơi! Các ông ăn nên làm ra ở trên đất nước này hàng thế kỷ rồi. Công lao những người Việt, những người Miên vun sỏi cho hãng BGI cũng không phải là nhỏ.

Thế mà có tí tiền thâm niên còm cũng không chịu thanh toán, còn định ăn cướp cơm chim thì đầu còn là tinh nghĩa, đầu còn gọi là đạo nghĩa giang hồ?

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 23711 (3 giây liền)

- KHÁCH SẠN: Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi: Máy lạnh hoàn toàn đổi mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.
- CẦU LẠC BỘ: Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thể và quý vị Công Kỹ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN THANH XUÂN

- VỚI: Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20G đến 0G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau). Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thảo Viên) gồm 4 hệ thống Phiên Dịch. Phòng ăn Phương Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách) Phòng ăn Trisson (đủ cho 40 thực khách) Tất cả đều được trang bị tối tân. Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn nhất Thủ Đô.

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

Một tuần người Bảy ngày việc

• THIÊN - KHÔI

Nixon và Trung Hoa đỏ

Thật là bất ngờ, cuộc công du nhiều nước trong vùng Đông Nam Á của ông Kissinger, cố vấn chính trị của Tổng Thống Hoa Kỳ chỉ là một cơ hội cho ông tới vùng này rồi sau đó ông bí mật sang Bắc Kinh, Thủ đô Trung Hoa đỏ. Theo lời công bố của ông Nixon, ông Kissinger đã hội đàm với ông Chu Ân Lai trong ba ngày, từ 9-7 đến 11-7. 1 chuyến đi là hoàn toàn bí mật, chẳng một ai hay biết trước, kể cả phi hành đoàn của ông Kissinger, theo lời mô tả, khi được lệnh đổi đường bay, cả phi hành đoàn đã ngạc nhiên tới sửng sốt. Bí mật kỹ như vậy thì sức máy mà các cơ quan tình báo của các nước trong vùng Đông Nam Á biết trước được, trừ Trung Cộng, đó là lẽ dĩ nhiên, vì đã được thông báo trước.

Cuộc hội đàm Chu Ân Lai Kissinger phải là 1 cuộc hội đàm hết sức quan trọng, tuy nhiên nội dung cuộc hội đàm đó lúc này chưa được tiết lộ, chỉ trừ 1 điểm cả Bắc Kinh và Hoa Thịnh Đốn cùng 1 lúc loan tin là T.T Nixon đã theo lời mời của Thủ Tướng Trung Hoa đỏ sẽ sang thăm viếng Bắc Kinh vào 1 ngày trước tháng năm 1972 Ông Nixon trong bài nói chuyện với đồng bào Mỹ trên đài truyền hình Quốc Gia, đã cho rằng việc ông đề cử Kissinger sang Trung Hoa lục địa là 1 diễn biến quan trọng trong nỗ lực của HK xây dựng 1 nền hòa bình vĩnh cửu ở thế giới này.

Quyết định bất ngờ trên làm nhiều nước sửng sốt, kể cả VN. Ngoại trừ Trung Hoa Quốc Gia đầu tới lăm người, còn mọi quốc gia đều hân hoan, trong đó có cả VN nhưng chỉ hân hoan một nửa, đúng hơn một thứ hân hoan ngập ngừng. Nixon đã tới lúc đánh lá bài cuối cùng của ông, nổi gậy thân hữu với CS Trung Hoa, để cứu toàn vùng Đông Nam Á khỏi ngập chìm dưới làn sóng đỏ, nhất là để cứu Nam VN sau khi quân Mỹ lần lượt rút hết, chưa biết tương lai VN sẽ ra sao, liệu người Mỹ có chấp nhận đề nghị của Trung Hoa đỏ đề mở lại 1 hội nghị như hội nghị Genève 54 không, và nếu mở lại thì VN sẽ phải chấp nhận 1 sự hy sinh như thế nào đây? Chỉ riêng người bạn Trung Hoa Quốc Gia hiện như đang đứng trên bờ vực thẳm. 17 nước đã theo đề nghị của Algérie và Albania "muốn đuổi" Trung Hoa Quốc Gia ra khỏi hội đồng Liên Hiệp quốc đồng thời tước luôn cái ghế của Trung Hoa Quốc Gia trong Hội Đồng an ninh. Liệu những lời hứa hẹn của Nixon không bao giờ bỏ rơi Trung Hoa QG, không bao giờ bỏ rơi Nam VN còn giá trị nữa không. Nếu còn thì còn được bao nhiêu phần trăm?

Thêm một kinh nghiệm, một bài học xót xa cho những nước tiểu nhược nằm trong vùng ảnh hưởng của đồng Đô La. Người Mỹ bao giờ cũng chỉ nghĩ tới quyền lợi của mình, sẵn sàng bắt tay với kẻ thù

và thы sinh" đồng minh, nói một cách thẳng thắn là bỏ rơi chur hầu.

Chờ xem, sự xây dựng hòa bình vĩnh cửu trên thế giới này của ông Nixon sẽ được xây dựng như thế nào sau chuyến thăm viếng Trung Hoa lục địa của ông.

Hội nghị Genève 1971?

Theo 1 bản tin mới nhất, Mỹ đã hoan hỷ chấp nhận đề nghị của T.C nên mở một hội nghị Genève mới để thảo luận về chiến cuộc VN. Như vậy tình hình VN đã tới 1 ngã rẽ lịch sử, nhưng ngã rẽ đó sẽ đưa VN tới nơi nào thì chưa biết, có thể tới thiên đường mà cũng có thể tới địa ngục.

Năm 1954 Chu Ân Lai, thủ tướng Trung Hoa đỏ bây giờ cũng đã có mặt tại bàn hội nghị Genève và Chu đã "quyết định" rất nhiều về số phận VN. Chính Chu đã xúi Phạm văn Đồng trưởng phái đoàn Việt Minh phải đòi chia đôi tại vĩ tuyến 20 tức là ngang tỉnh Bình Thuận bây giờ, nhưng phe Pháp và đồng minh không chịu. Cuối cùng chính Molotop quyết định chia đôi ở vĩ tuyến 17, Hiệp định được ký ngày 20-7-54 và tới nay vừa đúng 17 năm qua. 17 năm tôi nghĩ những giọt nước mắt của Ngoại Trưởng Trần văn Đỗ thời đó chưa khô. Ông Đỗ đã khóc cho quê hương và dân tộc.

Bây giờ cũng đang vào tháng 7, khi tờ báo Coa Ong tới tay bạn đọc thì vừa đúng ngày 22-7 như vậy là đủ 17 năm 2 ngày cho một khoảng thời gian dài đặc phân chia đất nước. Những ngày và tháng bây giờ tôi chắc đang làm cho những người Quốc Gia chưa nguôi được niềm đau xót, thì trước bản tin một hội nghị Genève mới có thể được triệu tập nay mai để giải quyết cuộc chiến VN, tôi nghĩ càng làm cho những người Quốc Gia ở đây xót xa hơn và cũng hơn tủi hơn.

Cuộc chiến tranh hiện tại dù có cho là cuộc chiến tranh chủ nghĩa, cuộc chiến tranh Quốc Cộng đi nữa, thì cũng chỉ là một cuộc chiến tranh tương tàn, cuộc chiến tranh diệt chủng. Người bên này hay người bên kia vĩ tuyến 17 cũng chỉ là những người VN. Trên chiến địa, người bên này hay người bên kia nằm xuống cũng chỉ là những người Việt Nam.

«Lật mặt từng xác chết
Mẹ Việt Nam thét gào
Ôm bầy con khô máu
Ngất ngư nghe hồn đau»

Một cuộc chiến tranh giữa những người VN với nhau, một cuộc chiến tranh đã kéo dài hơn một phần tư thế kỷ, và mặc dù những người

Việt cũng muốn ngưng cuộc chiến nhưng chưa làm sao ngưng được, chỉ vì cuộc chiến hiện tại không phải do người Việt bên này hay bên kia chủ trương... và bởi vậy, khi những kẻ chủ trương thấy chán rồi thì mở hội nghị mà giải quyết với nhau. Chúng ta là người Việt, sống và chết trên quê hương VN mà chúng ta không có quyền định đoạt lấy số phận chúng ta!

Năm 1954 Nga, TC và Mỹ, Anh, Pháp quyết định vận mệnh đất nước VN. Năm 1971 hay 1972 vận mệnh VN lại cũng sẽ do tay Nga, TC, Mỹ, Anh quyết định. Chúng ta còn là chúng ta nữa không.

Dán thân

Một nhân vật sáng giá nhất trên chiến trường Giao Chi hiện nay đã ra tranh cử vào Hạ Nghị Viện, người đó là luật sư Trần văn Tuyên. Thú thực khi đọc tên ông trên danh sách những người ra tranh cử, tôi hơi tiếc, và cũng đã có nhiều người cùng một ý nghĩ như tôi. Hạ Nghị Viện trong bốn năm qua đã tai tiếng quá nhiều, đã làm mất hết sự tin tưởng của toàn thể dân chúng vào cơ chế lập pháp này. Dự luận đã gay gắt lên án đa số Dân biểu vì những hành động lem nhem, bất xứng của họ. Nhiều người cũng đã cho rằng, Hạ Nghị Viện nhiệm kỳ 71-75 có thể còn tồi tệ hơn Hạ Viện nhiệm kỳ 67-71, nhất là qua hành động những người ra tranh cử chen lấn, xô đẩy nhau để giành số đầu trong ngày mới nhận đơn tranh cử.

Tôi chắc rằng luật sư Trần văn Tuyên cũng đã «suy nghĩ» rất nhiều trước khi quyết định ra tranh cử, có thể ông cũng có ý nghĩ (ý nghĩ lúc khởi đầu) là tranh cử thắng thì vào được Hạ Viện ông cũng sẽ bị chìm khuất, vì ông chỉ là 1 hạt cát trong bãi sa mạc, còn thua... ông sẽ mất rất nhiều.

Có lẽ cũng bởi những «ám ảnh» của những ý nghĩ trên, nên luật sư Trần văn Tuyên đã phải lên tiếng, lên tiếng trả lời cho chính mình và cho những bạn bè đã ngỡ «aiếc» khi thấy ông ra. Theo ông, ông ra Hạ Viện vì ông muốn thấy những người đại diện nhân dân Việt Nam xứng đáng với dân tộc, làm cho thế giới thấy rằng ở VN những người hữu trách không phải chỉ toàn những người tham nhũng buôn lậu. Ông còn muốn dùng những phương pháp Hiến pháp để làm cuộc cách mạng ôn hòa, thay đổi xã hội bằng luật pháp, thay đổi toàn diện những thể chế quân đội, Hành Chánh, Giáo Dục, Kinh Tế, Xã Hội v.v quan trọng hơn, ông sẽ ngăn chặn những mưu đồ đen tối của những lực lượng phi dân tộc, phản cách mạng, muốn dùng Quốc Hội để lập chế độ độc tài, làm tay sai ngoại bang, khuynh đảo chính trị bóc lột và nô lệ hóa nhân dân.

Ông ra dân L.đầu vì theo ông đại diện nhân dân bao giờ cũng là một vinh dự, nhận một chức vụ cũng có nghĩa là nhận một trách nhiệm một nghĩa vụ.

Tôi tin là ông có những thành ý đó, vì một người như ông, những chức vụ quan trọng bên Hành Pháp nếu ông muốn ông sẽ có để dành, nhưng ông đã từ chối. Từ chối những cái ghế mà ở cái xã hội này không thiếu gì người chạy chọt bằng mọi cách để xin được nắm lấy. Từ chối không tham gia nội các Trần thiệu Khiêm để ra «tranh cử một ghế» biểu tượng bị nhiều người khinh bỉ «luật sư Trần văn Tuyên đang làm một cuộc dẫn thân vào một nơi đất chết để tìm ở đó một mầm sống»

• • •

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẤP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu
Con Voi

HẾT ĐAU BAOTỬ

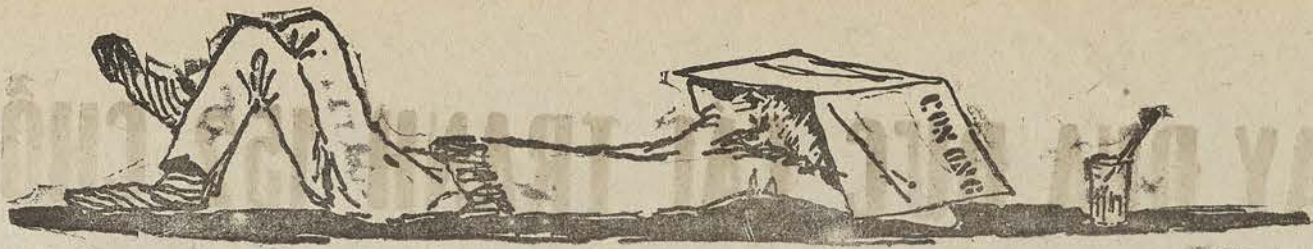
Thuốc nhập cảng
ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN : Trị ung loét
bao tử, dạ dày, đau dạ dày, đau
ULGASTRIN: Trị đau bao tử
kinh niên và cấp tính, đau
bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN : Công hiệu
chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống bán
tại các nhà thuốc Tây.

Ulgastin

Câu chuyện về nông

MỘT MÙA THI CỬ HỒN LOẠN

Không một nơi nào được coi như trật tự bằng trường thi. Đã nhiều lần, tôi đi qua một phòng thi, để nhìn vào trong đó, bắt gặp những khuôn mặt đang suy tư, những chiếc trán nhăn lại, những đôi mắt chớp mau... Tôi không dám bước mạnh vì sợ làm đứt đoạn những giọng tư tưởng đang cuộn cuộn trào dâng, tuôn ra từ đầu ngòi bút. Trong phòng thi ấy, tôi đã thấy những người đủ mọi lứa tuổi. Ông trung niên, đầu đã hai thứ tóc, ngồi cạnh một em nhỏ mà khuôn mặt còn nặng chất thơ sinh. Cô gái tóc thề, ngồi cạnh một bà mang một cái bầu lặc lè. Nhưng tất cả những người ấy, trên khuôn mặt, đều có một lo lắng và trĩu trĩu chung, đó là làm sao chiếm được một mảnh bằng, chót lọt qua được kỳ thi...

Đã từ lâu, tôi đoạn tuyệt với thi cử, nên không còn có được cái lo lắng ấy, cái ưu tư ấy. Cũng là một tiếc hận. Nhưng rồi mấy năm nay, thấy cảnh thi cử, lòng tôi tự nhiên đâm ra chán nản. Sự quan trọng của mảnh bằng lớn quá rồi... Không còn như ngày xưa, đi thi, đâu được một mảnh bằng, chỉ có một mục đích, là có một mảnh giấy chứng thực rằng cái học vấn của mình đã tới được mức đó. Còn bây giờ mảnh bằng là mạng sống, là sự tránh đông viên, là sự đủ học... mảnh bằng đã quyết định tất cả, bởi vậy, người ta đã làm tất cả để có được mảnh bằng.

Có một lần, trên mục này, tôi đã viết về hai thứ giết hại thanh niên xứ này một cách khốc liệt. Đó là chiến tranh và thi cử. Chiến tranh tuy giết người một cách mau lẹ, nhưng nếu phải kết tội hai thứ chiến tranh và thi cử, thì thi cử vẫn nặng hơn. Thi cử giết người một cách từ từ. Mà cái chết từ từ mới thật là thể thảm.

Có nhiều người ngoại quốc tới nước này, thường than phiền rằng, trái cây ở đây, thường chín lúc mà chúng còn nhỏ quá. Cả con người cũng vậy. Chỉ vừa bắt đầu hơn tuổi hai mươi, đã cảm thấy mình già. Chỉ vì nền giáo dục nặng nề, trong đó có việc thi cử.

Một người con trai lúc mười bảy tuổi, cái tuổi đang sức lớn, là đã bắt đầu vật lộn với mảnh bằng Tú Tài 1. Rồi bắt đầu từ đó là thi liên miên. Bắt buộc phải thi và bắt buộc phải đậu. Chỉ cần thi rớt hai kỳ, là có quyền lên đường, mặc lên người ba thước ka ki, để rồi không biết tới bao giờ có thể thoát ra được. Chỉ có một mảnh bằng, mà đang từ vùng trời của sự tự do, bước qua biên giới của sự trói buộc với kỷ luật quân trường, kỷ luật quân đội... Hai thứ đó thật khác xa nhau. Như ánh sáng và bóng tối... Như đêm và ngày... Như thiên đường và địa ngục... Khác nhau đến như thế, thì thử hỏi làm sao mà con người không già đi vì một mảnh bằng?

Tôi đã thấy những người sinh viên ngoại quốc, họ học hành một cách rất nhàn hạ. Có người, cứ để từng năm xen kẽ, một năm đi học và một năm đi làm. Năm mà người sinh viên đi làm, hàng tháng kiếm được bao nhiêu, tiền chi tiêu xài một nửa, còn một nửa được gửi vào nhà băng. Sang năm, lại dùng tiền đó để đi học. Cứ như vậy, họ tiếp tục cho tới khi hết bậc Đại Học.

Còn tuổi trẻ của chúng ta, muốn bắt chước như vậy cũng không được. Chính sách tổng động viên của Nhà Nước, sẽ không tha thứ cho kẻ nào học hành một cách tài tử như thế. Đến như học đến rụng hai lá phổi mà đi thi, vẫn còn hồi hộp, vẫn còn lo sợ, lúc nào cũng cho rằng mảnh bằng sẽ vượt ra khỏi tầm tay. Như thế thì thi cử tại nước Giao Chỉ khó lắm hay sao? xin thưa, không phải như vậy...

Đầu bài thi, được các ngài ở Bộ Võ Rừng «nghiên cứu» và «thảo luận», không hiểu kỹ càng tới mức nào, mà năm nay, đã làm bao nhiêu chú nhỏ, mới mười bảy tuổi đầu đã bạc mắt vài sợi tóc. Không có năm nào mà mùa thi cử lại hỗn loạn như năm nay, kể cả năm mà một thí sinh ở Nha Trang đã xin tị huyết một thầy giám khảo. Trường thi mà còn hỗn loạn, thì thật không còn tin được những người có trách nhiệm giữ giềng mối cho nước, ổn định trật tự cho xã hội.

Cứ đến mùa thi, lại là một mùa buồn thảm cho các thầy giáo và cô giáo. Nhất là các thầy và các cô phải đi chấm thi xa. Tiền công tác phí, đâu được ba trăm đồng, mà ba trăm đồng ấy, phải đài thọ cho ba bữa ăn và một giấc ngủ. Một chàng thầy giáo nói với tôi:

— Chàng lẽ đi lấy giấy khám sức khỏe để nghỉ, thì như thế nó kỳ quá. Nhưng thứ thật với anh, sau mùa thi, tôi sút mất bốn kí lô. Ăn uống thì thiếu thốn mà ngủ thì không có giờ giấc. Nếu mà phải đóng năm trăm một ngày để được nghỉ ở nhà, không phải đi coi thi và chấm thi, tôi chắc ai cũng đồng tiền để nghỉ ở nhà cho khỏe xác...

Anh đã kể cho tôi nghe cái hỗn tạp của trường tư năm nay. Các thí sinh đủ mọi thành phần xã hội. Có con các ông lớn và có thí sinh lính. Muốn khắt khe một chút để giữ giá trị cho mảnh bằng, thì lại nhận được những lời hăm dọa. Nhà giáo văn chân yếu, tay mềm quanh năm chỉ làm bạn với cái bảng, cục phấn, nên thấy những lời hăm dọa thì cũng sợ lắm. Nhưng nếu làm ngo thì lại thối mả, không yên. Anh đã lắc đầu, nhìn những cảnh chép bài công khai, mà nghĩ rằng, thi cử như thế này, thì đặt ra sự thi cử làm cái... mẹ gì.

Anh kể tiếp theo:

— Có nhiều ông sĩ quan, đi ra, đi vào phòng thi một cách thần nhiên, như vào chỗ không người. Có hỏi thì ông ta trả lời rằng ông ta có nhiệm vụ giữ an ninh, trật tự cho phòng thi. Nhưng ông ta có nhiệm vụ gì đâu, ngoài nhiệm vụ đưa bài cho con một ông lớn chép... Thật nản hết chỗ nói...

Chỉ cần ngồi nghe anh kể chuyện, đã thấy nản rồi. Ở Hội Đồng mà anh có nhiệm vụ làm Giám khảo, có một cô giáo, mang một cái bầu to tướng, ấy vậy mà cũng phải đi coi thi. Người đàn bà ấy làm việc rất tận tâm, đúng với trách nhiệm của một nhà giáo. Nhưng có một thí sinh, trong một lúc vui câu chuyện, đã hỏi:

— Còn mấy tháng nữa thì cô sanh?

Cô giáo trả lời rất lễ phép:

— Dạ còn hơn một tháng nữa!

Ông thí sinh phang ngay một câu:

— Chắc là lần này cô sẽ «xây thai», nếu không thì cũng đẻ ngược. Vì cô...khó quá!

Cả phòng thi cười lên ầm ầm... Người ta có cảm tưởng như đi dự 1 buổi tiệc tiếp tân, hay dự 1 buổi trình diễn ca nhạc, chứ không phải là những sĩ tử, vác giấy bút tới đây để dự 1 cuộc thi. Sự hỗn loạn đến như thế thì không còn gì để mà nói nữa.

Vụ thi cử ở Biên Hòa, lại càng làm cho tôi chán nản hơn. Con trai ông Chủ tịch Hạ Viện, đi thi, có vài sĩ quan đi kèm, để làm bài hộ. Con 1 ông Tướng thì tới trường thi bằng phi cơ trực thăng. Một đồng nghiệp của tôi đi viết về chiếc phi cơ trực thăng ấy. Trong lúc mà ngoài mặt trận, bao nhiêu thương binh hấp hối, ngất ngoài, chờ mong một cánh én tạo mùa xuân chiến trường là chiếc trực thăng đến, để đưa về quân y viện. Sự tới sớm và tới trễ của chiếc trực

thăng, quyết định được số mạng của vài ba chiến hữu. Nhưng vì sự khan hiếm nên trực thăng thường ít tới. Ấy vậy mà ở Biên Hòa, con trai 1 ông Tướng có phi cơ trực thăng để đi thi, thì đó cũng là 1 chuyện lạ.

Cứ tưởng tượng thấy cái cảnh một đám học trò, chen nhau đến rách áo, cố gắng lọt được qua cái cổng chỉ mở hé, để vào được trường thi, thì phàn phạch ở trên đầu, 1 chiếc trực thăng quạt bụi tung mù, bay hết cả sách, cả nón. Có nhiều chú học trò, từ xa đến trường thi, vì ăn đói, đứng không vững, bị gió của trực thăng quạt cho ngã lăn kềnh. Cả trường, từ chánh chủ khảo và giám khảo, giám thị, tái xanh mặt, tưởng rằng «Đức Vua» vì hành tới, thăm học trò cho biết sự tình, nên sửa soạn 1 cuộc nghênh đón. Nhưng không, từ trên trực thăng bước xuống, chỉ có chú học trò, cũng vác giấy bút đi thi. Không thể tả được sự phẫn nộ của mọi người đang cao tới mức nào?

Đoạn cuối của truyện «con ông lớn đi thi», còn chép rằng, ông nhỏ mà lớn đó, cũng có sĩ quan tùy viên, với nhiệm vụ là làm bài hộ. Bị cấm lại vắng tới phòng thi, các ông sĩ quan tùy viên đã sáng tác ra một phương pháp rất thần sầu. Đó là việc lấy mấy phồng thanh, đọc oang oang bài giải, cho cả trường thi chép, cho tiện việc. Vậy thì chúng ta cũng chẳng lạ gì, khi thấy Hội Đồng Biên Hòa Các thí sinh đều đậu, không dừng lại có 5, 6 cái «uru» vài ba chục cái «bình». Thật đúng là đất địa linh, nhân kiệt, nếu không phải vậy, thì đâu có cái Nhà thương Điện, trong đó nhốt những con bệnh, lúc nào cũng mơ thấy mình làm Hoàng Đế hay Tề Tướng.

Đã 1 thời, ông già gân đã đặt tên cho cái bằng Tú Tài là Tú Tài đi diêm. Năm nay, chưa thấy ông già tuyên bố gì, tuy rằng ông được hưởng quyền bất khả xâm phạm. Hay là vì ông già cũng tập tành làm «con bài tây», nên không muốn lên gân nữa chăng?...

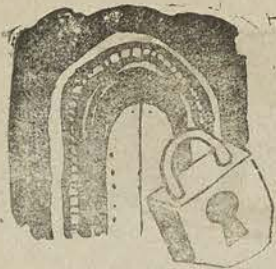
Những người chép sử, khi phê bình về một thời đại nào, thường cho rằng Vua như thế thì phải có bầy tôi như thế. Có thầy như thế, thì phải có sĩ tử như thế. Xã hội phải hỗn loạn đến như thế nào thì mới có thể đem được sự hỗn loạn vào trường thi, tạo nên những cảnh dở khóc, dở cười. Mấy cô giáo đi chấm thi ở Cần Thơ, vừa tránh được cảnh «bê hội đồng» của những đảng bạn dân, âu đó cũng là 1 điều rất đáng nên mừng. Quan Thượng thư Bộ Học, là 1 người bảo chế thuốc, thì liệu có phương thuốc nào, làm dịu bớt được sự hỗn loạn của trường thi hay không?...

Chỉ còn vài hôm nữa là bằng vàng đã kéo lên. Các sĩ tử sẽ tập nập kéo đến, nghênh cổ cò, ngồi đít vịt, để cố tìm cho được tên mình trên bảng. Nghe đâu, tỷ số đậu được có ba phần trăm, bằng với số phiếu mà Đức Vua đặc cử. Thật là một sự trùng hợp ly kỳ.

Như vậy là sang năm, cánh cổng của quân trường lại mở rộng để đón tiếp một đồng thí sinh lạc đê. Càng nhiều lính, thì lại càng vui, chứ đâu có sao. Nhất là hiện nay, chúng ta cần phải chiến thắng bằng quân sự.

Nhưng không hiểu, sau mặt trận Kam-Pu-Chia và Hạ Lào, chúng ta còn đánh ở đâu nữa. Không lẽ chúng ta lại làm tập phát hành quân để đòi vài ba hòn đảo mang tên là Trường Sa, Tây Sa, Hoàng Sa?... Nhưng chuyện đó rất có thể xảy ra, biết đâu...

ĐỀ HỨC CÀN

địa ngục môn

Ngày quốc hận 30-7 và những sự phản bội liên tiếp

Không biết có phải do ảnh hưởng của trận bão Jean không mà trời Saigon mấy hôm nay bỗng dưng trở lạnh. Từng cơn mưa rả rích kéo dài suốt ngày, trái hẳn thông lệ mưa Saigon thường ào ào đổ xuống rồi mau lẹ tan biến, làm cho tôi vụt nhớ tới những trận mưa Ngâu trên đất Bắc, nhớ tới bầu trời Hà Nội xám màu chì cách nay vừa đúng 17 năm, nhớ tới con đường hàng Trống, hàng Khay hun hút vắng và từng đợt mưa lá me rơi lá tả mỗi khi gió số nhân mặt nước hồ Gươm.

Đã 17 năm qua rồi kể từ ngày 20 tháng 7 năm 1954, tại một phương trời Tây xa xôi Cộng sản và thực dân Pháp đã chia cắt nước Việt ra làm hai mảnh bằng một bản hiệp ước, mặc dù người Quốc Gia chúng ta không ký kết nhưng cũng không vì thế mà ngăn cản được sự qua phân.

Cũng như một triệu đồng bào ruột thịt miền Bắc, gia đình tôi đã bỏ lại tất cả sản nghiệp từ nhiều đời ông cha tạo dựng, bỏ lại mồ mà tổ tiên, bỏ lại những kỷ niệm buồn vui vương vấn trên từng lùm cây, bụi cỏ vô tri, để ra đi. Buổi tối trước ngày lên phi cơ vô Nam, buổi tối cuối cùng trên đất Bắc trước khi gia từ HN tôi cùng mấy người bạn kéo nhau ra ngồi bên bờ hồ Hoàn Kiếm tâm sự. Chúng tôi nhắc đến khung cảnh bừng bừng hào khí tại vườn hoa Ba Đình ngày 2-9-1945 với lời thề của tên Chủ tịch họ Hồ rằng: "không cộng tác với Pháp", nhưng lời thề thốt nặng tình ấy chỉ là một câu thề cá trẻ chui ống, chính họ Hồ và đồng bọn đã ký kết tam ước 6-3-1946 trước quân đội viễn chinh Pháp lên đất Bắc, đã mượn tay quân đội viễn chinh Pháp tiêu diệt các lực lượng vũ trang Quốc Gia. Những chiến khu Vĩnh Phúc Yên, Lạng Sơn đã nhận chìm trong biển máu. Chúng tôi nhắc

tới chuỗi ngày nổ súng tại khu Hàng Đồng, Công Đức, những bàn tay học trò sớm xa lia sách bút để vung về cầm súng, những ngày phiêu bạt qua các làng mạc nơi hậu phương, mỗi người một công tác, góp phần nhỏ mọn vào công cuộc chiến đấu dành độc lập, tự do cho đất nước thân yêu. Những ngọn gió cầu tạo bằng công lao xương máu, mồ hôi và nước mắt của mọi công dân Việt-Nam đã góp thành những trận bão lớn chiến công cho dân tộc Việt. Nhưng bọn lãnh tụ Cộng Sản đã cướp

trước tay nhân dân Việt Nam những chiến công ấy, biến dân tộc ta thành công cụ cho Đệ Tam quốc tế. Phần thưởng dành cho nhân dân ta là đất nước bị chia hai, một nửa chìm đắm trong gông xiềng Cộng Sản. Chúng tôi thì thăm trò chuyện với nhau trắng một đêm, tuy buồn bã vì sắp phải chia tay, nhưng lòng vẫn tràn đầy tin tưởng rằng sẽ có ngày trở về giải phóng đất Bắc. Sau này vai ba người bạn của tôi đã quyết định ở lại Hải Phòng, sau khi được huấn luyện tại một hải đảo, để âm thầm hoạt động trong lòng địch.

Thế mà thăm thoát đã 17 năm trôi qua, 17 năm dồn dập biến cố, bao nhiêu cuộc thay bậc đổi ngôi đã diễn ra tại miền Nam này. Dưới trào đệ nhất cộng hòa, những cam kết xây dựng tự do, dân chủ chỉ là những chiếc bánh vẽ vụng về. Cũng có ứng cử, bầu cử đấy, nhưng người ta dùng trăm phương nghìn kế để gian lận kể cả vũ lực và những phương tiện pháp lý. Hầu hết dân biểu quốc hội sơ dĩ đắc cử là nhờ tài đạo diễn của Phủ T.T. Còn Tổng Thống thì luôn luôn đắc cử với số phiếu trên chín chục phần trăm, một kết quả lố bịch trên trên mà những người vô tư phải lắc đầu ngao ngán. Rút cục việc nước nằm trong tay một thiểu số người được các nhà lãnh đạo thời đó tin nhiệm, thay vì mở rộng cho toàn dân tham gia. Quan niệm rằng công cuộc chống Cộng hay nói cách khác cuộc chiến tại VN là hậu quả của sự tranh chấp giữa các đại cường, thì hãy để các đại cường lo, nên các nhà lãnh đạo đệ nhất cộng hòa chỉ cố gắng củng cố địa vị cho mình và cho bè phái mình. Họ quên rằng dù cuộc chiến do các người ngoài gây ra, nhưng phần chiến thắng trong cuộc chiến tranh này bắt buộc phải do bàn tay quyết định của người VN. Mà muốn thắng trong cuộc chiến tranh toàn diện

này, thì điều cần thiết là phải trao trả dân những quyền lợi chính đáng, ngõ hầu mọi người đều nồng nhiệt tham gia vào đại cuộc.

Một vị chính khách Annam than phiền rằng dân mình đa nghi còn hơn Tào Tháo. Thiết tưởng dân đen chúng tôi không đáng trách, chúng tôi không đa nghi sao được khi mà rông rã hàng nửa thế kỷ nay, chúng tôi luôn luôn bị phỉnh gạt.

Không biết có phải do một sự tình cờ trở trêu nào không, mà ngày quốc hận năm nay lại trùng hợp với những ngày chuẩn bị cho cuộc vận động ứng cử vào Hạ Viện, giai đoạn tiền ứng cử vào ngôi vị cao nhất nước, và dịp tuyên bố sự giao du thân mật với Trung Cộng của đại đế nước cờ huê.

Tôi bỗng thấy thương hại các chính khách nước tôi lại phải một phen vất vả "xoay bản lề" cho lập trường của họ phù hợp với lập trường của nước bạn đồng minh. Tôi không khỏi tức cười khi nghĩ đến những lời hứa hẹn dao to búa lớn mà các ứng cử viên nước tôi sẽ tuyên bố vung vít. Bốn năm trời vừa qua đã dạy cho tôi biết rõ giá trị của những lời hứa hẹn ngon ngọt. Hàng nửa thế kỷ bị phỉnh lừa đã làm cho con mắt tôi thêm sáng, lòng tin của tôi thêm mờ nhạt. Tôi không còn mấy tin vào những lời cam kết long trọng, vào những lời thề thốt giả đồ nghiêm trang. Nhưng tôi vẫn vững lòng tin sắt đá vào ý chí, vào tiềm năng, vào sức tranh đấu dẻo dai, bền bỉ của dân tộc tôi một dân tộc từng bị dọa dẫm trong suốt một nghìn năm dài dằng dặc ngoại thuộc mà không bị đồng hóa, vẫn hiên ngang chồi dậy coi bỏ xiềng gông. Ước mong các ứng cử viên không quên ngày quốc hận để một mai đắc cử sẽ nhớ rằng nhiệm vụ của mình hết sức nặng nề, phải làm sao cho miền Nam này được cường thịnh để thống nhất đất nước trong tự do. Đừng quên rằng hàng ngày, hàng giờ có biết bao nhiêu chiến sĩ, thường dân âm thầm hy sinh thật sự cho hoà bình đó. Nếu quý vị không thực hiện được hoà bình ấy, thì một ngày nào đó dân chúng sẽ đành phải sẵn tay áo làm lấy, vì đó là lẽ sống còn của dân tộc này.

Trong tuần rồi ở Saigon có cái dịch đau mắt thật là ác ôn. Bốn toán đang dự Đố Vui đều bị đau mắt, nhưng không toán nào chịu bỏ cuộc đi nhà thương, mà tất cả đều "đeo kiếng" đến đua tài.

Nói chung, cả Ban Giám Khảo lẫn khán giả tuần này đều "đeo kiếng" hết vì đau mắt.

Các chú Sam muốn kí gì ?

HỎI: Mấy lúc gần đây, các chú Sam liên tiếp liệng đồ dơ lên đầu các ông tướng Giao Chỉ. Họ muốn gì vậy ?

CUỚP CHÁO THÍ: Họ muốn gì kệ cha họ, miễn họ cứ tiếp tục chỉ địa là được rồi! Minh dơ nhiều rồi, dơ thêm chút nữa cũng chẳng sao.

BÔI DƠ: Chẳng qua là họ còn dơ hơn mình nên phải làm thế để che lấp cái mũi của họ chứ gì, "chuột chù che mũi rồng", ai còn lạ ?

VUNG VÍT: Không. Vụ bôi dơ này nhất định phải có liên quan tới vụ Lão Kít «đi đêm» với Chu sến sáng.

ẨM Ớ HỘI TỀ: Chắc là các chú Sam muốn hạ các ông tướng Giao Chỉ để bắt chẹt một vài điều kiện gì đây. Nhưng bắt gì thì bắt chứ bắt «hòa hợp» thì hơi khó đấy!

BAN GIÁM KHẢO: Vung Vít và Ẩm Ớ Hội Tề đều nói đúng mi mí, nhưng điều cốt yếu lại không dám nói toạc ra. Mọi toán được một điểm mà thôi!

Sao không có đủ chữ ký ?

HỎI: Gần đến ngày hết hạn nộp đơn tranh cử rồi mà nghe nói Phó Vương vẫn chưa có đủ chữ ký gì ới thiệu. Tại sao Phó vương yếu vậy ?

CUỚP CHÁO THÍ: Thời buổi này, bút sa là gà chết. Phó vương chỉ có gà để chơi, không có gà để xĩa cho mấy anh nghị ngợm thì đào đâu ra chữ ký !

BÔI DƠ: Không phải tay Phó vương yếu mà

tại bầu cử gian lận. Có bao nhiêu chữ ký người ta vẽ trước cả rồi, còn đâu chữ ký dành cho Phó Vương ?

VUNG VÍT: Đúng. Bầu cử gian lận là phản quốc. Cáp duôn chữ ký tức là bầu cử gian lận, cũng là phản quốc luôn!

ẨM Ớ HỘI TỀ: Ủi dào, thời buổi kiem ước cần phải tiết kiệm sức lao động để chờ tổng tuyển cử tự do dưới sự kiểm soát của quốc tế chứ. Cuộc bầu cử này, loại bớt được địch thủ nào là đỡ mệt chừng nấy, ai không kiếm được chữ ký ráng chịu.

BAN GIÁM KHẢO: Bôi Dơ và Vung Vít chụp mũ quá xá, Ẩm Ớ Hội Tề ăn nói khó hiểu, chỉ có Cuớp Cháo Thí là thực tế hơn hết 5 điểm!

Bầu bán lợi cho ai ?

HỎI: Đố biết cứ mỗi lần bầu bán thế này, những ai có lợi hơn hết.

CUỚP CHÁO THÍ: Nhờ có cái trò ký tên giới thiệu, các anh dân biểu nghị ngợm, nghị hờn có lợi trước tiên. Chẳng ít thì nhiều cũng phải vẽ được một mớ, xong xuôi là sống chết mặc bay, hạ hồi phân giải.

BÔI DƠ: Báo chí cũng lợi vô số kể. Viết về bầu cử tha hồ mà chữ bằng thích, hàng ngàn tên ra tranh cử phải mua báo đọc xem có chữ hay nâng bi mình, cử tri cũng phải mua báo đọc để còn chữa những khuôn mặt khốn lịn ra đứng bở phiếu chó!

VUNG VÍT: Quân nhân mới là lợi hơn hết, chưa chi hàng Quân tiếp vụ đã được giảm giá 50 phần trăm rồi đó.

ẨM Ớ HỘI TỀ: Cờ Huê vừa giúp 70 tề Mèo Kim cho bầu cử đấy. Những tên nào được ăn có

vào khoản tiền này là hơn cả.

BAN GIÁM KHẢO: Ẩm Ớ Hội Tề coi vậy mà nhìn xa trông rộng, các Toán kia nhìn xa không quá mũi. Ẩm Ớ Hội Tề 5 điểm!

Đòi diệt tướng Lữ Bô

HỎI: Không biết ở đâu mọc ra cái ông Đố oái hung hăng ôm trái na vô nhà Hát đòi diệt bằng được ông tướng Lữ Bô nhà ta vậy nhỉ ?

CUỚP CHÁO THÍ: Ai bảo ông Tướng Lữ Bô tìm cách triệt hạ cả họ người, ta làm chi, bị đồn đến chân tường người ta phải chơi lại chứ!

BÔI DƠ: Làm gì có ai chủ trương triệt hạ cả dòng họ bao giờ? Đây chẳng qua là một hình thức tham nhũng chơi tham những chứ gì. Muốn biết rõ cần phải truy nguyên xem ai đã bị ông tướng Lữ Bô chơi khăm ?

VUNG VÍT: Dù sao thì ốm lợu đạn vào nhà Hát cũng là một hành động can đảm đáng khâm phục, người ta phải cảm phần đến cao độ mới dám làm như vậy!

ẨM Ớ HỘI TỀ: Còn lâu mới can đảm, đây chỉ là hù nhau một phát chơi cho vui vậy thôi, cứ từ hồi nào đến giờ đã có ai cho nổ lợu đạn trước nhà Hát đâu? Chính cái người ở đằng sau giật giây mới là can đảm.

BAN GIÁM KHẢO: Các toán trả lời lạc đề hết trơn, chỉ có Bôi Dơ giải đáp là nghe tạm được 2 điểm rưỡi!

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phí cơ tổi tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.447

116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON 90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

